

Salvați Copiii

CONVENȚIA CU PRIVIRE LA DREPTURILE COPILULUI

BUCUREȘTI 2010

CUVÂNT ÎNAINTE

Convenția cu privire la Drepturile Copilului a adus schimbări importante din momentul ratificării ei, în 1990. Subiecte legate de drepturile copilului au fost introduse pe agenda politică. Copiii cu nevoi speciale, exploatarea muncii copilului, accesul copiilor la educație, exploatarea sexuală, copiii afectați de HIV/SIDA, copiii soldați, nu mai sunt subiecte ascunse și sunt discutate în forumuri naționale și internaționale. Acesta este un progres important, dacă ne raportăm la anul 1919 când Englantyne Jebb, fondatoarea Salvați Copiii Marea Britanie, a redactat prima Declarație a Drepturilor Copilului, imediat după primul război mondial, prin care solicita atenție prioritara asigurării protecției umanitare a copiilor.

România a fost printre primele state care au ratificat Convenția ONU, în anul imediat următor adoptării sale în cadrul Adunării Generale a Națiunilor Unite, prin Legea nr.18 din 28 septembrie 1990.

Convenția exprimă mai mult decât orice alt document, întregul spectru al drepturilor omului – civile, politice, economice, sociale, culturale – și prevede o dezvoltare completă a potențialului copilului într-o atmosferă de demnitate și justiție. Toate drepturile exprimate în Convenție sunt importante și necesare, se susțin reciproc fără să fie posibilă realizarea unei ierarhizări. În Convenție, drepturile copilului sunt clare, concrete și accesibile înțelegerii, iar prin aceasta este satisfăcută o primă condiție în procesul respectării lor.

Conform Eurobarometrului Drepturile Copilului din 2008, realizat la solicitarea Comisiei Europene, cel mai mare grad de conștientizare din Uniunea Europeană privind existența unor drepturi ale copilului îl au tinerii români cu vârste cuprinse între 15 și 18 ani. Astfel, 85% dintre copiii și tinerii chestionați au spus că își cunosc drepturile, numărul lor fiind cu 18 procente peste media UE. În ceea ce privește respectarea drepturilor copilului la nivel european, cei mai mulți cred că drepturile copilului sunt foarte bine sau destul de bine respectate în țara lor, pe când 57% dintre respondenții României au spus că drepturile copilului nu sunt deloc sau sunt incomplet protejate.

De 20 ani, Organizația Salvați Copiii desfășoară activități de promovare și apărare a drepturilor copilului în România, în grădinițe, școli, licee, universități. Până în prezent peste 400.000 de copii au fost cuprinși în activități de informare și educare. Foarte mulți voluntari s-au implicat ca peer-educatori. Suntem conștienți că acest demers trebuie continuat. Copiii trebuie să-și cunoască atât responsabilitățile cât și drepturile pentru a lua decizii corecte, în interesul lor superior. Dorim să mulțumim tuturor celor care au înțeles ce important este acest demers: profesorilor, educatorilor, consilierilor școlari, tinerilor voluntari și copiilor înșiși.

Gabriela Alexandrescu

Președinte Executiv

Organizația Salvați Copiii România

PREAMBUL

Statele părți la prezenta Convenție,

având în vedere că, în conformitate cu principiile proclamate de Carta Națiunilor Unite, recunoașterea demnității și a drepturilor egale și inalienabile ale tuturor membrilor familiei umane constituie fundamentul libertății, dreptății și păcii în lume,

având în vedere că în Cartă popoarele Națiunilor Unite au proclamat din nou încrederea lor în drepturile fundamentale ale omului, în demnitatea și valoarea persoanei umane și au hotărât să promoveze progresul social și condiții mai bune de trai în contextul unei libertăți sporite,

recunoscând faptul că Națiunile Unite, în Declarația Universală a Drepturilor Omului și în pactele internaționale privind drepturile omului, au proclamat și au convenit că fiecare poate să se prevaleze de drepturile și de libertățile enunțate de acestea, fără nici o deosebire de rasă, culoare, sex, limbă, religie, opinie politică sau orice altă opinie, naționalitate și origine socială, situație materială, statut la naștere sau alt statut,

amintind faptul că în declarația Universală a Drepturilor Omului Națiunile Unite au proclamat dreptul copiilor la îngrijire și asistență specială,

având convingerea că familia, ca unitate de bază a societății și ca mediu natural destinat creșterii și bunăstării tuturor membrilor săi și, în special, a copiilor, trebuie să beneficieze de protecția și de asistența de care are nevoie pentru a-și putea asuma pe deplin responsabilitățile în cadrul societății,

recunoscând că pentru dezvoltarea plină și armonioasă a personalității sale copilul trebuie să crească într-un mediu familial, într-o atmosferă de fericire, dragoste și înțelegere,

ținând seama de faptul că un copil trebuie să fie pe deplin pregătit să trăiască independent în societate și să fie educat în spiritul idealurilor proclamate în Carta Națiunilor Unite și, în special, în spiritul păcii, demnității, libertății, toleranței, egalității și solidarității,

având în vedere că necesitatea de a extinde protecția specială acordată copilului a fost enunțată în Declarația de la Geneva din 1924 privind drepturile copilului și în Declarația drepturilor copilului, adoptată de Adunarea Generală la 20 noiembrie 1959, și a fost recunoscută în Declarația Universală a Drepturilor Omului, în Pactul internațional privind drepturile civile și politice (în special

Preambulul

Preambulul oferă informații despre contextul istoric în care a apărut Convenția și aria de aplicabilitate a acesteia, incluzând referințe și citate din Declarația Universală a Drepturilor Omului, Convenția asupra Drepturilor Civile și Politice, Convenția asupra Drepturilor Sociale, Economice și Culturale și Declarația privind Drepturile Copilului.

Convenția acordă o importanță deosebită familiei, acesteia revenindu-i responsabilitatea principală în îngrijirea și protecția copilului.

Datorită vulnerabilității lor, copiii necesită îngrijire și protecție specială, punând accentul pe:

- necesitatea protecției juridice și de altă natură a copilului înainte și după naștere;
- importanța respectului pentru valorile culturale ale comunității copilului;
- rolul vital al cooperării internaționale în realizarea drepturilor copilului.

Textul oficial

Sumarul neoficial al prevederilor principale

art. 23 și 24), în Pactul internațional privind drepturile economice, sociale și culturale (în special art. 10) și în statutele și instrumentele aplicabile ale instituțiilor specializate și ale organizațiilor internaționale preocupate de bunăstarea copilului,

având în vedere că, așa cum s-a arătat în Declarația drepturilor copilului, „dată fiind lipsa sa de maturitate fizică și intelectuală, copilul are nevoie de protecție și îngrijire specială, inclusiv de o protecție juridică adecvată, atât înainte cât și după nașterea sa“,

reamintind dispozițiile Declarației cu privire la principiile sociale și juridice aplicabile protecției și bunăstării copiilor, cu referire specială la practicile în materie de plasament familial și de adopție pe plan național și internațional, precum și Regulile minimale standard ale Națiunilor Unite privind administrarea justiției în cazul minorilor (Regulile de la Beijing), Declarația privind protecția femeilor și copiilor în caz de stare de urgență și de conflict armat,

recunoscând că în toate țările lumii există copii care trăiesc în condiții extrem de dificile și care au nevoie de o atenție deosebită,

ținând seama de importanța tradițiilor și a valorilor culturale ale fiecărui popor în protejarea și dezvoltarea armonioasă a copilului,

recunoscând importanța cooperării internaționale destinate îmbunătățirii condițiilor de trai ale copiilor din toate țările și, în special, din țările în curs de dezvoltare,

convin după cum urmează:

PARTEA I

ARTICOLUL 1

În sensul prezentei Convenții, prin copil se înțelege orice ființă umană sub vârsta de 18 ani, exceptând cazurile în care legea aplicabilă copilului stabilește limita majoratului sub această vârstă.

ARTICOLUL 2

1. Statele părți se angajează să respecte și să garanteze drepturile stabilite în prezenta Convenție tuturor copiilor din jurisdicția lor, indiferent de rasă, culoare, sex, limbă, religie, opinie politică sau altă opinie, de naționalitate, apartenență etnică sau origine socială, de situația materială, incapacitatea fizică, de statutul la naștere sau de

Articolele 1 – 41

- descriu în detaliu drepturile copilului care trebuie respectate și protejate
- stabilesc obligațiile Statelor Părți de a le îndeplini și de a stabili standarde care trebuie atinse pentru toți copiii.

Definiția copilului

Se numește copil orice persoană sub 18 ani, cu excepția cazului în care prin lege majoratul este atins la o vârstă mai mică.

Non discriminarea

Principiul conform căruia toți copiii, indiferent de etnie, religie, situație materială, stare de sănătate, etc., trebuie să se bucure de toate

Textul oficial

statutul dobândit al copilului ori al părinților sau al reprezentanților legali ai acestuia.

2. Statele părți vor lua toate măsurile de protejare a copilului împotriva oricărei forme de discriminare sau de sancționare pe considerente ținând de situația juridică, activitățile, opiniile declarate sau convingerile părinților, ale reprezentanților săi legali sau ale membrilor familiei sale.

ARTICOLUL 3

1. În toate acțiunile care privesc copiii, întreprinse de instituțiile de asistență socială publice sau private, de instanțele judecătorești, autoritățile administrative sau de organele legislative, interesele copilului vor prevala.

2. Statele părți se obligă să asigure copilului protecția și îngrijirea necesare în vederea asigurării bunăstării sale, ținând seama de drepturile și obligațiile părinților săi, ale reprezentanților săi legali sau ale altor persoane cărora acesta le-a fost încredințat în mod legal și, în acest scop, vor lua toate măsurile legislative și administrative corespunzătoare.

3. Statele părți vor veghea ca instituțiile, serviciile și așezămintele care răspund de protecția și îngrijirea copiilor să respecte standardele stabilite de autoritățile competente, în special cele referitoare la securitate și sănătate, la numărul și calificarea personalului din aceste instituții, precum și la asigurarea unei supravegheri competente.

ARTICOLUL 4

Statele părți se angajează să ia toate măsurile legislative, administrative și de orice altă natură necesare în vederea punerii în aplicare a drepturilor recunoscute în prezenta Convenție. În cazul drepturilor economice, sociale și culturale statele părți se obligă să adopte aceste măsuri fără a precupeți resursele de care dispun și, dacă este cazul, în cadrul cooperării internaționale.

ARTICOLUL 5

Statele părți vor respecta responsabilitățile, drepturile și îndatoririle ce revin părinților naturali ai copilului sau, după caz și conform tradiției locale, membrilor familiei largite sau comunității, tutorilor sau altor persoane care au, prin lege, copii în îngrijire, de a asigura, de o manieră corespunzătoare capacităților în continuă dezvoltare ale copilului, îndrumarea și orientarea necesare în exercitarea de către copil a drepturilor recunoscute în prezenta Convenție.

Sumarul neoficial al prevederilor principale

drepturile, statul fiind obligat să protejeze copiii împotriva oricăror forme de discriminare. Statul trebuie să respecte drepturile copilului și să întreprindă acțiuni pozitive de promovare a acestora.

Interesul superior al copilului

În toate acțiunile privind copilul va avea prioritate interesul superior al acestuia. Statul va asigura copilului protecția și îngrijirea adecvată, luând în considerare drepturile și obligațiile părinților. Autoritățile competente vor stabili standarde pentru toate instituțiile, serviciile și facilitățile adresate copiilor, iar Statul va asigura respectarea acestora.

Aplicarea prevederilor prezentei Convenții

Statul este obligat să transpună în practică prevederile Convenției și drepturile recunoscute de aceasta.

Rolul părinților în dezvoltarea adecvată a copilului

Statul trebuie să respecte drepturile și responsabilitățile părinților și ale celorlalți membri ai familiei în îndrumarea și orientarea copilului în vederea dezvoltării capacităților sale.

Textul oficial

Sumarul neoficial al prevederilor principale

ARTICOLUL 6

1. Statele părți recunosc dreptul la viață al fiecărui copil.
2. Statele părți vor face tot ce le stă în putință pentru a asigura supraviețuirea și dezvoltarea copilului.

ARTICOLUL 7

1. Copilul se înregistrează imediat după nașterea sa și are, prin naștere, dreptul la un nume, dreptul de a dobândi o cetățenie și, în măsura posibilității, dreptul de a-și cunoaște părinții și de a fi îngrijit de aceștia.
2. Statele părți vor veghea ca aplicarea acestor drepturi să respecte legislația lor națională și obligațiile pe care acestea și le-au asumat în temeiul instrumentelor internaționale aplicabile în materie, în special în cazul în care nerespectarea acestora ar avea ca efect declararea copilului ca apatrid.

ARTICOLUL 8

1. Statele părți se obligă să respecte dreptul copilului de a-și păstra identitatea, inclusiv cetățenia, numele și relațiile familiale, astfel cum sunt recunoscute de lege, fără nici o imixtiune ilegală.
2. În cazul în care un copil este lipsit în mod ilegal de toate sau de o parte din elementele constitutive ale identității sale, statele părți vor asigura asistența și protecția corespunzătoare pentru ca identitatea acestuia să fie restabilită cât mai repede posibil.

ARTICOLUL 9

1. Statele părți vor veghea ca nici un copil să nu fie separat de părinții săi împotriva voinței acestora, exceptând situația în care autoritățile competente decid, sub rezerva revizuirii judiciare și cu respectarea legilor și a procedurilor aplicabile, că această separare este în interesul suprem al copilului. O astfel de decizie poate deveni necesară în cazuri particulare cum ar fi, de exemplu, în cazul copiilor maltratați sau neglijați de părinți sau în cazul în care părinții trăiesc separat și se impune luarea unei hotărâri cu privire la locul de reședință a copilului.
2. În toate cazurile prevăzute la paragraful 1 din prezentul articol toate părțile interesate trebuie să aibă posibilitatea de a participa la dezbateri și de a-și face cunoscute punctele de vedere.
3. Statele părți vor respecta dreptul copilului care a fost separat de ambii părinți sau de unul dintre ei de a întreține relații personale și contacte directe cu cei doi părinți ai săi, în mod regulat, exceptând cazul în care acest lucru contravine interesului suprem al copilului.
4. Când separarea rezultă din măsuri luate de către un stat parte, precum detenția, închisoarea, exilul, expulzarea sau moartea (inclusiv

Dreptul copilului la viață, supraviețuire și dezvoltare
Orice copil are dreptul la viață. Statul este obligat să facă tot ceea ce este posibil pentru a asigura supraviețuirea și dezvoltarea copilului.

Înregistrarea nașterii, nume, cetățenie, dreptul de a-și cunoaște părinții și de a fi îngrijit de către aceștia
Fiecare copil are dreptul să fie înregistrat imediat după naștere și să aibă un nume și o cetățenie. Copiii au dreptul să-și cunoască familia și să fie îngrijiți de către aceasta.

Păstrarea identității
Statul este obligat să protejeze identitatea copilului și, dacă este nevoie, să restabilească elementele de bază ale identității copilului (nume, cetățenie, legături familiale).

Separarea de părinți
Orice copil are dreptul de a trăi cu părinții săi, cu excepția cazului în care acest fapt este incompatibil cu interesul superior al copilului. Orice copil are dreptul să mențină contactul cu ambii părinți dacă este separat de unul din ei sau de amândoi. În cazul în care statul decide separarea de părinți, acesta are obligația de a informa membrii familiei și copilul.

Textul oficial

moartea, indiferent de cauză, survenită în timpul detenției) ambilor părinți sau a unuia dintre ei ori a copilului, statul parte va furniza, la cerere, părinților, copilului sau, după caz, unui alt membru al familiei informațiile esențiale despre locul unde se găsește membrul sau membrii familiei, exceptând cazul în care divulgarea acestor informații ar aduce prejudicii bunăstării copilului. Statele părți vor veghea, de asemenea, ca prezentarea unei astfel de cereri să nu antreneze prin ea însăși consecințe dăunătoare pentru persoana sau persoanele interesate.

ARTICOLUL 10

1. În conformitate cu obligația ce revine statelor părți potrivit art. 9 paragraful 1, orice cerere depusă de un copil sau de părinții acestuia, în vederea intrării într-un stat parte sau a părăsirii acestuia în scopul reîntregirii familiei, va fi examinată de statele părți cu bunăvoință, umanism și cu operativitate. Statele părți vor veghea, de asemenea, ca depunerea unei astfel de cereri să nu antreneze consecințe nefaste asupra solicitanților și membrilor familiei acestora.

2. Copilul ai cărui părinți își au reședința în state diferite va avea dreptul de a întreține, în afara unor situații excepționale, relații personale și contacte directe, în mod regulat, cu ambii săi părinți. În acest scop și în conformitate cu obligația care revine statelor părți în temeiul art. 9 paragraful 1, statele părți vor respecta dreptul copilului și al părinților săi de a părăsi orice țară, inclusiv propria lor țară, și de a reveni în propria lor țară. Dreptul de a părăsi orice țară nu poate fi îngrădit decât de restricțiile prevăzute în mod expres de lege și care sunt necesare pentru protejerea siguranței naționale, a ordinii publice, a sănătății publice sau a bunelor moravuri ori a drepturilor și libertăților altora și care sunt compatibile cu celelalte drepturi recunoscute în prezenta Convenție.

ARTICOLUL 11

1. Statele părți vor lua măsuri pentru a combate acțiunile ilegale de transferare și de împiedicare a reîntoarcerii copiilor în, respectiv din, străinătate.

2. În acest scop statele părți vor promova încheierea de acorduri bilaterale și multilaterale sau aderarea la acorduri existente.

ARTICOLUL 12

1. Statele părți vor garanta copilului capabil de discernământ dreptul de a-și exprima liber opinia asupra oricărei probleme care îl privește, opiniile copilului urmând să fie luate în considerare ținându-se seama de vârsta sa și de gradul său de maturitate.

ieșirea sau părăsirea țării în scopul reunificării familiei

Copilul și părinții au dreptul de a părăsi orice țară și de a intra în propria țară în scopul reunificării familiei sau a menținerii relației copil - părinte. Statele trebuie să sprijine și să trateze cu operativitate cererile făcute în acest sens.

Transferul ilegal în afara țării și împiedicarea reîntoarcerii în țară

Statul trebuie să ia măsuri pentru combaterea și prevenirea cazurilor de transferare sau reținere ilegală a copiilor în străinătate. Statele sunt încurajate să semneze acorduri bilaterale sau să adere la acorduri existente în acest sens.

Respectul față de opinia copilului

Orice copil are dreptul de a-și exprima liber opinia în orice problemă sau procedură

Textul oficial

2. În acest scop copilului i se va da, în special, posibilitatea de a fi ascultat în orice procedură judiciară sau administrativă care îl privește, fie direct, fie printr-un reprezentant sau un organism competent, în conformitate cu regulile de procedură din legislația națională.

ARTICOLUL 13

1. Copilul are dreptul la libertatea de exprimare; acest drept cuprinde libertatea de a căuta, de a primi și de a difuza informații și idei de orice natură, indiferent de frontiere, sub formă orală, scrisă, tipărită sau artistică ori prin orice alte mijloace, la alegerea copilului.

2. Exercițarea acestui drept poate face subiectul restricțiilor, dar numai al acelor restricții expres prevăzute de lege și absolut necesare pentru:

- a) respectarea drepturilor sau a reputației altora; sau
- b) protejarea securității naționale, a ordinii publice, a sănătății publice și a bunelor moravuri.

ARTICOLUL 14

1. Statele părți vor respecta dreptul copilului la libertatea de gândire, de conștiință și religie.

2. Statele părți vor respecta drepturile și obligațiile părinților sau, după caz, ale reprezentanților legali ai copilului de a-l îndruma în exercițarea dreptului sus-menționat, de o manieră care să corespundă capacităților în formare ale acestuia.

3. Libertatea de a-și manifesta propriile convingeri religioase sau alte convingeri nu poate fi îngădită decât de restricțiile prevăzute în mod expres de lege și care sunt necesare pentru protecția securității publice, a ordinii publice, a sănătății publice și a bunelor moravuri sau a libertăților și drepturilor fundamentale ale altora.

ARTICOLUL 15

1. Statele părți recunosc drepturile copilului la libertatea de asociere și la libertatea de întrunire pașnică.

2. Exercițarea acestor drepturi nu poate fi îngădită decât de restricțiile prevăzute în mod expres de lege și care sunt necesare într-o societate democratică, în interesul securității naționale, al siguranței sau ordinii publice ori pentru a proteja sănătatea publică sau bunele moravuri ori pentru a proteja drepturile și libertățile altora.

ARTICOLUL 16

1. Nici un copil nu va fi supus unei imixțiuni arbitrare sau ilegale în viața sa privată, în familia sa, în domiciliul său ori în corespondența sa, precum și nici unui fel de atac ilegal la onoarea și reputația sa.

2. Copilul are dreptul la protecția garantată de lege împotriva unor astfel de imixțiuni sau atacuri.

Sumarul neoficial al prevederilor principale

care îl privește, iar opinia lui trebuie luată în considerare cu respect, în funcție de vârsta și gradul său de maturitate.

Dreptul la liberă exprimare

Orice copil are dreptul de a căuta, de a primi informații și de a-și exprima ideile și opiniile sub orice formă, atât timp cât acest fapt nu încalcă drepturile altora.

Dreptul la libertatea de gândire, conștiință și religie

Orice copil are dreptul de a gândi liber, de a avea propria conștiință și religie, sub îndrumarea părinților și respectând legile în vigoare.

Dreptul la libertatea de asociere

Orice copil are dreptul de a se întâlni cu alți copii, de a participa la întruniri și de a crea grupuri, asociații, cu condiția ca acestea să nu încalce drepturile celorlalți.

Dreptul la viață privată

Orice copil are dreptul la viață privată, la protejarea familiei, a domiciliului, și corespondenței, la protecție împotriva oricărui atac nelegitim la onoarea și reputația sa.

ARTICOLUL 17

Statele părți vor recunoaște importanța funcției îndeplinite de mijloacele de informare în masă și vor asigura accesul copilului la informație și materiale provenind din surse naționale și internaționale, în special cele care urmăresc promovarea bunăstării sale sociale, spirituale și morale și a sănătății sale fizice și morale. În acest scop statele părți:

- a) vor încuraja difuzarea, prin mijloacele de informare în masă, de informații și materiale de interes social și educativ pentru copil și care sunt în conformitate cu art. 29;
- b) vor încuraja cooperarea internațională în producerea, schimbul și difuzarea de astfel de informații și materiale provenind din surse culturale, naționale și internaționale;
- c) vor încuraja producerea și difuzarea de cărți pentru copii;
- d) vor încuraja mijloacele de informare în masă să țină seama, în mod deosebit, de nevoile lingvistice ale copiilor autohtoni sau ale celor care aparțin unui grup minoritar;
- e) vor favoriza elaborarea unor principii călăuzitoare adecvate, destinate protejării copilului împotriva informațiilor și materialelor care dăunează bunăstării sale, având în vedere prevederile art. 13 și 18.

ARTICOLUL 18

1. Statele părți vor depune eforturi pentru asigurarea recunoașterii principiului potrivit căruia ambii părinți au responsabilități comune pentru creșterea și dezvoltarea copilului. Părinții sau, după caz, reprezentanții săi legali sunt principalii responsabili de creșterea și dezvoltarea copilului. Aceștia trebuie să acționeze, în primul rând, în interesul suprem al copilului.

2. Pentru garantarea și promovarea drepturilor enunțate în prezenta Convenție statele părți vor acorda ajutor corespunzător părinților și reprezentanților legali ai copilului în exercitarea responsabilității care le revine în legătură cu creșterea copilului și vor asigura crearea instituțiilor, așezămintelor și serviciilor de îngrijire a copiilor.

3. Statele părți vor lua toate măsurile corespunzătoare pentru a asigura copiilor ai căror părinți muncesc dreptul de a beneficia de serviciile și așezămintele de îngrijire a copiilor, pentru care ei îndeplinesc condițiile cerute.

ARTICOLUL 19

1. Statele părți vor lua toate măsurile legislative, administrative, sociale și educative corespunzătoare, în vederea protejării copilului împotriva oricăror forme de violență, vătămare sau abuz, fizic sau mental, de abandon sau neglijență, de rele tratamente sau de exploatare, inclusiv abuz sexual, în timpul cât se află în îngrijirea părinților sau a unuia dintre ei, a reprezentantului ori reprezentanților legali sau a oricărei persoane căreia i-a fost încredințat.

Accesul la informare corespunzătoare

Orice copil are dreptul la informații care contribuie la dezvoltarea sa socială, spirituală și morală, la sănătatea lui fizică și mentală. Statul va încuraja difuzarea acestora și va lua măsuri pentru a proteja copiii împotriva informațiilor care dăunează bunăstării acestora.

Responsabilitatea ambilor părinți, sprijiniți de către Stat

Ambii părinți au responsabilitatea să asigure o bună creștere și dezvoltare a copilului. Interesul superior al copilului este principiul care călăuzește părinții în acest demers, iar Statul are obligația de a sprijini și asista părinții în îndeplinirea responsabilităților față de copil.

Dreptul la protecție împotriva oricărei forme de violență

Statul trebuie să protejeze copiii de toate formele de violență și să prevină astfel de cazuri prin dezvoltarea de programe care să sprijine copilul și persoanele care au

Textul oficial

2. Aceste măsuri de protecție vor cuprinde, după caz, proceduri eficiente pentru stabilirea de programe sociale care să asigure sprijinul necesar copilului și celor cărora le-a fost încredințat, precum și pentru instituirea altor forme de prevenire și pentru identificarea, denunțarea, acționarea în instanță, anchetarea, tratarea și urmărirea cazurilor de rele tratamente aplicate copilului, descrise mai sus, și, dacă este necesar, a procedurilor de implicare judiciară.

ARTICOLUL 20

1. Copilul care este, temporar ori permanent, lipsit de mediul său familial sau care, pentru protejarea intereselor sale, nu poate fi lăsat în acest mediu are dreptul la protecție și asistență specială din partea statului.

2. Statele părți, în conformitate cu legislația lor națională, vor asigura protecție alternativă pentru un astfel de copil.

3. Această protecție poate include, mai ales, plasamentul familial, „kafalah“ din dreptul islamic, adopția sau, în caz de necesitate, plasarea în instituții corespunzătoare de îngrijire a copiilor. În alegerea uneia dintre aceste soluții este necesar să se țină seama în mod corespunzător de necesitatea unei anumite continuități în educarea copilului, precum și de originea sa etnică, religioasă, culturală și lingvistică.

ARTICOLUL 21

Statele părți care recunosc și/sau autorizează adopția vor veghea ca interesele supreme ale copilului să primeze și:

- a) vor veghea ca adopția unui copil să fie autorizată numai de autoritățile competente care verifică, în conformitate cu legea și cu procedurile aplicabile, precum și pe baza tuturor informațiilor pertinente și credibile, că adopția se poate realiza luând în considerare statutul copilului în raport cu părinții, cu rudele și cu reprezentanții săi legali și, dacă este cazul, că persoanele interesate și-au dat consimțământul cu privire la adopție în cunoștință de cauză în urma unei consilieri corespunzătoare;
- b) recunosc că adopția în străinătate poate fi considerată ca un mijloc alternativ de asigurare a îngrijirii necesare copilului, dacă acesta, în țara de origine, nu poate fi încredințat spre plasament familial sau spre adopție ori nu poate fi îngrijit în mod corespunzător;
- c) vor asigura că, în cazul adopției în străinătate, copilul beneficiază de garanțiile și standardele echivalente celor existente în cazul adopției naționale;
- d) vor lua toate măsurile corespunzătoare pentru a se asigura că, în cazul adopției în străinătate, plasamentul copilului nu conduce la obținerea de câștiguri materiale necuvenite pentru persoanele implicate;

Sumarul neoficial al prevederilor principale

În îngrijire copilul și de programe de reabilitare a copiilor victime.

Protecția copiilor lipsiți de mediul familial

Statul trebuie să asigure copiilor lipsiți de mediul familial protecția și îngrijirea necesare, într-o altă familie sau în cadrul unei instituții specializate.

Adopția

În țările în care adopția este recunoscută și/sau permisă, ea se va face numai în interesul superior al copilului, autoritățile fiind obligate să asigure toate garanțiile necesare dezvoltării armonioase a unui copil. Adopția se face numai cu acordul autorităților competente. Adopția internațională este recunoscută ca măsură alternativă de îngrijire a copilului, însă ea va fi luată în considerare ca soluție ultimă.

Textul oficial

- e) promovează obiectivele prezentului articol, încheind aranjamente sau acorduri bilaterale ori multilaterale, după caz, și se străduiesc, în acest cadru, să asigure ca plasarea copiilor în străinătate să fie efectuată de autoritățile sau organele competente.

ARTICOLUL 22

1. Statele părți vor lua măsurile necesare pentru ca un copil care caută să obțină statutul de refugiat sau care este considerat refugiat în conformitate cu reglementările și procedurile internaționale și naționale aplicabile, fie că este singur sau însoțit de mamă ori de tată sau de orice altă persoană, să beneficieze de protecția și asistența umanitară corespunzătoare, pentru a se putea bucura de drepturile recunoscute de prezenta Convenție și de celelalte instrumente internaționale privind drepturile omului sau ajutorul umanitar la care respectivele state sunt părți.

2. În acest scop statele părți vor contribui, după cum consideră necesar, la toate eforturile întreprinse de O.N.U. și de alte organizații guvernamentale sau neguvernamentale competente cooperând cu O.N.U., pentru a proteja și ajuta copiii care se găsesc într-o astfel de situație și pentru a găsi părinții sau alți membri ai familiei oricărui copil refugiat, în vederea obținerii informațiilor necesare pentru reîntregirea familiei sale. În cazul în care părinții sau alți membri ai familiei nu pot fi găsiți, copilului i se va acorda aceeași protecție ca oricărui alt copil care este temporar sau total lipsit de mediul său familial, indiferent de motiv, în conformitate cu principiile enunțate în prezenta Convenție.

ARTICOLUL 23

1. Statele părți recunosc că pentru copiii cu dizabilități* fizice și mentale trebuie să se asigure o viață împlinită și decentă, în condiții care să le garanteze demnitatea, să le favorizeze autonomia și să le faciliteze participarea activă la viața comunității.

2. Statele părți recunosc dreptul copiilor cu dizabilități* de a beneficia de îngrijiri speciale și încurajează și asigură, în măsura resurselor disponibile, la cerere, copiilor cu dizabilități care îndeplinesc condițiile prevăzute și celor care îi au în îngrijire, un ajutor adaptat situației copilului și situației părinților sau a celor cărora le este încredințat.

3. Recunoscând nevoile speciale ale copiilor cu dizabilități*, ajutorul acordat conform paragrafului 2 al prezentului articol va fi gratuit ori de câte ori acest lucru este posibil, ținând seama de resursele financiare ale părinților sau ale celor care îi au în îngrijire și va fi destinat asigurării accesului efectiv al copiilor cu dizabilități* la educație, formare profesională, servicii medicale, recuperare, pregătire în vederea ocupării

Sumarul neoficial al prevederilor principale

Copiii refugiați

Autoritățile sunt obligate să acorde protecție specială copiilor refugiați sau celor care caută să obțină acest statut. Statul este obligat să coopereze cu organizațiile guvernamentale și neguvernamentale care asigură o astfel de protecție sau asistență.

Drepturile copiilor cu dizabilități

Copiii cu dizabilități au dreptul la îngrijire, educație și instruire specială, menite să le ofere maximum de autonomie posibilă, un trai deplin și activ în societate.

* În continuare, textele marcate (*) sunt modificate de către Salvați Copiii.

unui loc de muncă, activități recreative, de o manieră care să asigure deplina integrare socială și dezvoltare individuală a copiilor, inclusiv dezvoltarea lor culturală și spirituală.

4. În spiritul cooperării internaționale, statele părți vor favoriza schimbul de informații relevante în domeniul medicinei preventive și al tratamentului medical, psihologic și funcțional al copiilor cu dizabilități*, inclusiv prin difuzarea și accesul la informații referitoare la metodele de recuperare, educare și formare profesională, în scopul de a permite statelor părți să își perfecționeze capacitățile și competențele și să își extindă experiența în aceste domenii. În această privință se va ține seama, în mod deosebit, de nevoile țărilor în curs de dezvoltare.

ARTICOLUL 24

1. Statele părți recunosc dreptul copilului de a se bucura de cea mai bună stare de sănătate posibilă și de a beneficia de serviciile medicale și de recuperare. Ele vor depune eforturi pentru a garanta că nici un copil nu este lipsit de dreptul de a avea acces la aceste servicii.

2. Statele părți vor depune eforturi pentru a asigura aplicarea efectivă a acestui drept și, în mod deosebit, vor lua măsurile corespunzătoare pentru:

- a) reducerea mortalității infantile și a celei în rândul copiilor;
- b) asigurarea asistenței medicale și a măsurilor de ocrotire a sănătății pentru toți copiii, cu accent pe dezvoltarea măsurilor primare de ocrotire a sănătății;
- c) combaterea maladiilor și a malnutriției, inclusiv în cadrul măsurilor primare de ocrotire a sănătății, recurgând, printre altele, la tehnologii accesibile și la aprovizionarea cu alimente nutritive și cu apă potabilă, luând în considerare pericolele și riscurile de poluare a mediului natural;
- d) asigurarea ocrotirii sănătății mamelor în perioada pre- și postnatală;
- e) asigurarea că toate segmentele societății, în mod deosebit părinții și copiii, sunt informate, au acces la educație și sunt sprijinite în folosirea cunoștințelor de bază despre sănătatea și alimentația copilului, despre avantajele alăptării, ale igienei și salubrității mediului înconjurător și ale prevenirii accidentelor;
- f) crearea serviciilor de medicină preventivă, de îndrumare a părinților și de planificare familială, și asigurarea educației în aceste domenii.

3. Statele părți vor lua toate măsurile eficiente corespunzătoare, în vederea abolirii practicilor tradiționale dăunătoare sănătății copiilor.

4. Statele părți se angajează să favorizeze și să încurajeze cooperarea internațională în vederea asigurării, în mod progresiv, a deplinei îndepliniri a dreptului recunoscut în prezentul articol. În această privință se va ține seama, în mod deosebit, de nevoile țărilor în curs de dezvoltare.

Dreptul la sănătate și la servicii medicale

Copiii au dreptul la servicii sanitare și medicale, în mod special la serviciile de asistență primară. Ei au dreptul de a beneficia de programe de educație în domeniul sanitar. Statul este obligat să ia măsurile necesare pentru abolirea practicilor tradiționale nocive și pentru reducerea mortalității infantile. Statele sunt încurajate să coopereze la nivel internațional în vederea asigurării acestui drept.

Textul oficial

Sumarul neoficial al prevederilor principale

ARTICOLUL 25

Statele părți recunosc dreptul copilului care a fost plasat de către autoritatea competentă pentru a primi îngrijiri, la protejarea sau tratarea afecțiunilor sale fizice ori mentale, dreptul la verificarea periodică a tratamentului respectiv și a oricăror altor aspecte legate de plasarea sa.

ARTICOLUL 26

1. Statele părți recunosc dreptul oricărui copil de a beneficia de asistență socială, inclusiv de asigurări sociale, și vor lua măsuri pentru asigurarea exercitării depline a acestui drept în conformitate cu legislația lor națională.

2. La acordarea indemnizațiilor prevăzute de lege se va ține seama, când este cazul, de resursele și situația copilului și ale persoanelor responsabile de întreținerea sa, precum și de orice alte împrejurări care au legătură cu cererea de acordare a indemnizațiilor, înaintată de copil sau în numele său.

ARTICOLUL 27

1. Statele părți recunosc dreptul oricărui copil de a beneficia de un nivel de trai care să permită dezvoltarea sa fizică, mentală, spirituală, morală și socială.

2. Părinților și oricărei alte persoane care au în grijă un copil le revine în primul rând responsabilitatea de a asigura, în limita posibilităților și a mijloacelor lor financiare, condițiile de viață necesare în vederea dezvoltării copilului.

3. Statele părți vor adopta măsurile corespunzătoare, ținând seama de condițiile naționale și în limita mijloacelor lor, pentru a ajuta părinții și alte persoane care au în grijă un copil să valorifice acest drept și vor oferi în caz de nevoie asistență materială și programe de sprijin destinate, în principal, satisfacerii nevoilor de hrană, îmbrăcăminte și locuință.

4. Statele părți vor lua toate măsurile adecvate pentru recuperarea pensiei alimentare pentru copil de la părinții săi sau de la alte persoane care răspund din punct de vedere financiar pentru acesta, atât pe teritoriul statului parte, cât și în străinătate. Astfel, în situația în care persoana care răspunde din punct de vedere financiar pentru copil nu locuiește în statul în care locuiește copilul, statele părți vor încuraja aderarea la acorduri internaționale sau încheierea de asemenea acorduri, precum și adoptarea oricăror altor înțelegeri corespunzătoare.

Evaluarea periodică a plasamentului

În cazul copiilor dați în plasament în vederea îngrijirii, protecției sau tratamentului, autoritățile trebuie să asigure o evaluare periodică a acestor măsuri.

Dreptul la protecție socială

Copiii au dreptul la protecție socială (asistență și asigurări sociale).

Dreptul copilului la un nivel de trai decent

Copiii au dreptul la un nivel de trai decent. Asigurarea acestuia este de datoria părinților, statul fiind obligat să sprijine și să vegheze ca părinții să îndeplinească aceste responsabilități, la nevoie prin obligația de a plăti pensie alimentară copilului.

ARTICOLUL 28

1. Statele părți recunosc dreptul copilului la educație și, în vederea asigurării exercitării acestui drept în mod progresiv și pe baza egalității de șanse, în special, statele membre vor avea obligația:

- a) de a asigura învățământul primar obligatoriu și gratuit pentru toți;
- b) de a încuraja crearea diferitelor forme de învățământ secundar, atât general, cât și profesional și de a le pune la dispoziția tuturor copiilor și de a permite accesul tuturor copiilor la acestea, de a lua măsuri corespunzătoare, cum ar fi instituirea gratuității învățământului și acordarea unui ajutor financiar în caz de nevoie;
- c) de a asigura tuturor accesul la învățământul superior, în funcție de capacitatea fiecăruia, prin toate mijloacele adecvate;
- d) de a pune la dispoziție copiilor și de a permite accesul acestora la informarea și orientarea școlară și profesională;
- e) de a lua măsuri pentru încurajarea frecventării cu regularitate a școlii și pentru reducerea ratei abandonului școlar.

2. Statele părți vor lua toate măsurile corespunzătoare pentru a asigura aplicarea măsurilor de disciplină școlară într-un mod compatibil cu demnitatea copilului ca ființă umană și în conformitate cu prezenta Convenție.

3. Statele părți vor promova și vor încuraja cooperarea internațională în domeniul educației, mai ales în scopul de a contribui la eliminarea ignoranței și a analfabetismului în lume și de a facilita accesul la cunoștințe științifice și tehnice și la metode de învățământ moderne. În această privință se va ține seama, în special, de nevoile țărilor în curs de dezvoltare.

ARTICOLUL 29

1. Statele părți sunt de acord că educația copilului trebuie să urmărească:

- a) dezvoltarea plenară a personalității, a vocațiilor și a aptitudinilor mentale și fizice ale copilului;
- b) cultivarea respectului pentru drepturile omului și libertățile fundamentale, precum și pentru principiile consacrate în Carta Națiunilor Unite;
- c) educarea copilului în spiritul respectului față de părinții săi, față de limba sa, de identitatea și valorile sale culturale, față de valorile naționale ale țării în care acesta locuiește, ale țării de origine, precum și față de civilizații diferite de a sa;
- d) pregătirea copilului să își asume responsabilitățile vieții într-o societate liberă, într-un spirit de înțelegere, de pace, de toleranță, de egalitate între sexe și prietenie între toate popoarele și grupurile etnice, naționale și religioase și cu persoanele de origine autohtonă;
- e) educarea copilului în spiritul respectului față de mediul natural.

Dreptul la educație

Copiii au dreptul la educație, statul fiind dator să asigure gratuitatea și obligativitatea cel puțin a învățământului primar. Administrarea disciplinei școlare trebuie să respecte demnitatea umană a copilului. Se accentuează necesitatea cooperării internaționale în acest domeniu.

Scopurile educației

Educația trebuie să fie orientată în sensul dezvoltării personalității și talentelor copilului, pregătindu-l pentru o viață activă ca adult. Procesul educației trebuie să asigure cultivarea respectului pentru drepturile fundamentale ale omului și pentru valorile culturale și naționale ale copilului.

Textul oficial

2. Nici o dispoziție din prezentul articol sau din art. 28 nu va fi interpretată de o manieră care să aducă atingere libertății persoanelor fizice sau juridice de a crea și conduce instituții de învățământ, cu condiția ca principiile enunțate în paragraful 1 al prezentului articol să fie respectate și ca educația dată în aceste instituții să respecte normele minimale prescrise de stat.

ARTICOLUL 30

În statele în care există minorități etnice, religioase sau lingvistice ori persoane de origine autohtonă, copilul aparținând unei astfel de minorități sau având origine autohtonă nu va fi privat de dreptul la viață culturală proprie, de dreptul de a-și declara apartenența religioasă și de a-și practica propria religie, precum și dreptul de a folosi limba proprie în comun cu alți membri ai grupului său.

ARTICOLUL 31

1. Statele părți recunosc copilului dreptul la odihnă și la vacanță, dreptul de a practica activități recreative proprii vârstei sale, de a participa liber la viața culturală și artistică.

2. Statele părți respectă și promovează dreptul copilului de a participa pe deplin la viața culturală și artistică și încurajează punerea la dispoziția acestuia a mijloacelor adecvate de petrecere a timpului liber și de desfășurare a activităților recreative, artistice și culturale, în condiții de egalitate.

ARTICOLUL 32

1. Statele părți recunosc dreptul copilului de a fi protejat împotriva exploatării economice și de a nu fi constrâns la vreo muncă ce comportă vreun risc potențial sau care este susceptibilă să îi compromită educația ori să îi dăuneze sănătății sau dezvoltării sale fizice, mentale, spirituale, morale ori sociale.

2. Statele părți vor lua măsuri legislative, administrative, sociale și educative pentru a asigura aplicarea prezentului articol. În acest scop și ținând seama de dispozițiile aplicabile ale celorlalte instrumente internaționale, statele părți se obligă, în special:

- să fixeze o vârstă minimă sau vârste minime de angajare;
- să adopte o reglementare cu privire la orele și la condițiile de muncă;
- să prevadă pedepse sau alte sancțiuni corespunzătoare, pentru a asigura aplicarea întocmai a prezentului articol.

ARTICOLUL 33

Statele părți vor lua măsuri corespunzătoare, inclusiv măsuri legislative, administrative, sociale și educaționale, pentru a proteja copiii contra folosirii ilicite de stupefiante și substanțe psihotrope, așa cum sunt acestea definite de convențiile internaționale în materie și pentru a preveni folosirea copiilor în scopul producerii și al traficului ilicit de astfel de substanțe.

Sumarul neoficial al prevederilor principale

Copiii aparținând minorităților sau altor populații indigene

Copiii minorităților sau altor populații indigene au dreptul de a avea și a-și păstra propria cultură, de a practica propria religie și de a vorbi propria limbă.

Dreptul la timp liber, recreere și activități culturale

Copilul are dreptul la timp liber, joc și participare la activități culturale și artistice potrivite vârstei sale. Statul are obligația de a încuraja punerea la dispoziție a mijloacelor adecvate în acest scop.

Dreptul la protecție împotriva muncii copilului

Statul trebuie să protejeze copilul de angajarea în vreo muncă care constituie un pericol pentru sănătatea, educația sau dezvoltarea lui și trebuie să stabilească vârste minime de angajare și să reglementeze prin lege condițiile de angajare.

Dreptul la protecție împotriva abuzului de droguri

Copilul are dreptul la protecție împotriva folosirii drogurilor. Statul trebuie să adopte măsuri pentru prevenirea implicării copiilor în producerea și distribuția acestor substanțe.

Textul oficial

Sumarul neoficial al prevederilor principale

ARTICOLUL 34

Statele părți se angajează să protejeze copilul contra oricărei forme de exploatare sexuală și de violență sexuală. În acest scop statele vor lua, în special, toate măsurile corespunzătoare pe plan național, bilateral și multilateral, pentru a împiedica:

- a) incitarea sau constrângerea copiilor să se dedea la activități sexuale ilegale;
- b) exploatarea copiilor în scopul prostituției sau al altor practici sexuale ilegale;
- c) exploatarea copiilor în scopul producției de spectacole sau de materiale cu caracter pornografic.

ARTICOLUL 35

Statele părți vor lua toate măsurile necesare, pe plan național, bilateral și multilateral, pentru a preveni răpirea, vânzarea și traficul de copii în orice scop și sub orice formă.

ARTICOLUL 36

Statele părți vor proteja copilul contra oricărei forme de exploatare dăunătoare oricărui aspect al bunăstării sale.

ARTICOLUL 37

Statele părți vor veghea ca:

- a) nici un copil să nu fie supus la tortură, la pedepse sau la tratamente crude, inumane sau degradante. Pedepsa capitală sau închisoarea pe viață fără posibilitatea de a fi eliberat nu va fi pronunțată pentru infracțiunile comise de persoane sub vârsta de 18 ani;
- b) nici un copil să nu fie privat de libertate în mod ilegal sau arbitrar. Arestarea, deținerea sau întemnițarea unui copil trebuie să fie conformă cu legea și nu va fi decât o măsură extremă și cât mai scurtă;
- c) orice copil privat de libertate să fie tratat cu omenie și cu respectul cuvenit demnității umane și de o manieră care să țină seama de nevoile persoanelor de vârsta sa. Astfel, orice copil privat de libertate va fi separat de adulți, cu excepția cazurilor în care se apreciază ca fiind în interesul major al copilului să nu se procedeze astfel, și va avea dreptul de a menține contactul cu familia sa prin corespondență și vizite, în afara unor cazuri excepționale;
- d) copiii privați de libertate să aibă dreptul de a avea acces rapid la asistență juridică sau la orice altă asistență corespunzătoare, precum și dreptul de a contesta legalitatea

Dreptul la protecție împotriva exploatării sexuale

Copilul are dreptul la protecție împotriva oricărei forme de abuz și exploatare sexuală, inclusiv împotriva implicării lui în activități de prostituție și pornografie.

Prevenirea vânzării, răpirii și traficului de copii

Statul are obligația de a face toate eforturile pentru a preveni vânzarea, traficul și răpirea copiilor.

Dreptul la protecție împotriva altor forme de exploatare

Orice copil are dreptul la protecție împotriva tuturor celorlalte forme de exploatare menționate în articolele 32, 33, 34 și 35.

Dreptul la protecție împotriva torturii, tratamentelor degradante și lipsirii de libertate

Statul are obligația de a interzice tortura, tratamentul sau pedepsele crude, pedepsele capitale, detenția pe viață și arestarea sau lipsirea de libertate în mod ilegal a oricărui copil.

Orice copil aflat în detenție va fi separat de adulți și va avea dreptul de a păstra contactul cu familia și de a avea acces la asistență juridică sau de altă natură.

Textul oficial

privării lor de libertate, în fața unui tribunal sau a unei alte autorități competente, independente și imparțiale, și dreptul la judecarea în procedură de urgență a cazului respectiv.

ARTICOLUL 38

1. Statele părți se angajează să respecte și să asigure respectarea regulilor dreptului umanitar internațional aplicabile în caz de conflict armat și menite să garanteze protecția copilului.
2. Statele părți vor lua toate măsurile posibile pentru a garanta ca persoanele care nu au împlinit vârsta de 15 ani să nu participe direct la ostilități.
3. Statele părți se vor abține de a înrola în forțele lor armate persoane care nu au împlinit vârsta de 15 ani. Atunci când încorporează persoane mai mari de 15 ani, dar mai mici de 18 ani, statele părți se vor strădui să înroleze, cu prioritate, pe cei mai în vârstă.
4. Conform obligației care le revine în virtutea dreptului umanitar internațional de a proteja populația civilă în caz de conflict armat, statele părți vor lua toate măsurile fezabile, astfel încât copiii afectați de conflictul armat să beneficieze de protecție și de îngrijire.

ARTICOLUL 39

Statele părți vor lua toate măsurile corespunzătoare pentru a facilita recuperarea fizică și psihologică și reintegrarea socială a copiilor, victime ale unei forme de neglijență, exploatare sau abuz, de tortură sau pedeapsă ori tratamente crude, inumane sau degradante ori victime ale unui conflict armat. Această readaptare și această reintegrare se vor desfășura în condiții care favorizează sănătatea, respectul de sine și demnitatea copilului.

ARTICOLUL 40

1. Statele părți recunosc oricărui copil bănuit, acuzat sau cu privire la care s-a dovedit că a comis o încălcare a legii penale dreptul la un tratament conform cu simțul demnității și al valorii personale, care să întărească respectul său pentru drepturile omului și libertățile fundamentale ale altora și care să țină seama de vârsta sa, precum și de necesitatea de a facilita reintegrarea sa în societate și asumarea de către acesta a unui rol constructiv în societate.
2. În acest scop și ținând seama de dispozițiile în materie ale instrumentelor internaționale, statele părți vor veghea în special:
 - a) ca nici un copil să nu fie bănuit, acuzat sau declarat vinovat de o încălcare a legii penale datorită unor acțiuni sau omisiuni care nu erau interzise de dreptul național sau internațional în momentul comiterii lor;
 - b) ca orice copil bănuit sau acuzat de o încălcare a legii penale să aibă garantate cel puțin următoarele drepturi:
 - (i) de a fi prezumat nevinovat până la stabilirea vinovăției sale conform legii;

Sumarul neoficial al prevederilor principale

Protecția copiilor afectați de conflicte armate

Statul are obligația de a respecta și asigura respectul față de legea umanitară privind protecția copilului. Nici un copil sub vârsta de 15 ani nu poate fi recrutat în forțele armate și nu poate lua parte direct la ostilități.

Orice copil afectat de un conflict armat are dreptul să beneficieze de protecție și îngrijire.

Reabilitarea copiilor victime

Statul are obligația de a asigura un tratament corespunzător pentru refacerea și integrarea în societate a copiilor victime ale conflictelor armate, torturii, neglijării, maltratării sau exploatării.

Administrarea justiției către minori

Dacă un copil este presupus sau dovedit de a fi săvârșit un delict, acesta poate să-și exercite drepturile elementare, drepturile cuvenite în cadrul tuturor fazelor procesului intentat, inclusiv dreptul la asistență juridică sau de altă natură în pregătirea și prezentarea apărării. Recurgerea la proceduri juridice și/sau încredințarea delincvenților unor instituții speciale trebuie evitată ori de câte ori este posibil.

Textul oficial

Sumarul neoficial al prevederilor principale

- (ii) de a fi informat în cel mai scurt termen și direct despre acuzațiile care i se aduc sau, dacă este cazul, prin intermediul părinților săi sau al reprezentanților legali și de a beneficia de asistență juridică sau de orice alt fel de asistență corespunzătoare, în vederea formulării și susținerii apărărilor sale;
- (iii) dreptul la examinarea, fără întârziere, a cauzei sale de către o autoritate sau o instanță judiciară competentă, independentă și imparțială, printr-o procedură de audiere echitabilă și conformă cu prevederile legii, în prezența celor care îi asigură asistența juridică sau de altă natură, iar dacă acest lucru nu este considerat contrar interesului major al copilului, ținând seama mai ales de vârsta ori de situația acestuia, în prezența părinților săi sau a reprezentanților săi legali;
- (iv) de a nu fi constrâns să depună mărturie sau să mărturisească că este vinovat; dreptul de a interoga sau de a cere interogarea martorilor acuzării, de a obține aducerea și interogarea martorilor apărării, în condiții de egalitate;
- (v) dacă se dovedește că a încălcat legea penală, dreptul de a recurge la o cale de atac cu privire la decizie și la orice măsură luată în consecință, în fața unei autorități sau a unei instanțe judiciare superioare competente, independente și imparțiale, conform legii;
- (vi) dreptul de a fi asistat gratuit de un interpret, dacă nu înțelege sau nu vorbește limba utilizată;
- (vii) dreptul la respectarea deplină a vieții sale private, în toate fazele procedurii.

3. Statele părți se vor strădui să promoveze adoptarea de legi și proceduri, înființarea de autorități și instituții, special concepute pentru copiii bănuiți, acuzați sau găsiți vinovați de încălcarea legii penale și în special:

- a) să stabilească o vârstă minimă sub care copiii să fie prezumați ca neavând capacitatea de a încălca legea penală;
- b) să ia, ori de câte ori este posibil și recomandabil, măsuri de soluționare a cazurilor acestor copii, fără a recurge la procedura judiciară, cu condiția ca drepturile și garanțiile legale să fie respectate pe deplin.

4. Va fi prevăzută o întreagă gamă de dispoziții, precum cele referitoare la îngrijire, orientare și supraveghere, la îndrumare, la perioadele de probă, la plasamentul familial, la programe de educație generală și profesională și la soluții alternative celor privind îngrijirea într-un cadru instituțional, pentru a asigura copiilor un tratament în interesul bunăstării lor și proporțional cu infracțiunea săvârșită.

Textul oficial

ARTICOLUL 41

Nici o dispoziție din prezenta Convenție nu aduce atingere prevederilor mai favorabile pentru realizarea acestor drepturi ale copilului care pot figura:

- a) în legislația unui stat parte; sau
- b) în dreptul internațional în vigoare pentru statul respectiv.

PARTEA a II-a

ARTICOLUL 42

Statele părți se angajează să facă larg cunoscute atât adulților, cât și copiilor principiile și dispozițiile prezentei Convenții, prin mijloace active și adecvate.

ARTICOLUL 43

1. În vederea examinării progreselor înregistrate de statele părți în executarea obligațiilor pe care și le-au asumat în virtutea prezentei Convenții, se instituie un comitet al drepturilor copilului, ale cărui atribuții sunt descrise mai jos.

2. Comitetul se compune din 18 experți de o înaltă ținută morală și care posedă o competență recunoscută în domeniul reglementat de prezenta Convenție. Membrii Comitetului sunt aleși de statele părți din rândul cetățenilor lor și acționează în nume propriu, ținându-se seama de necesitatea asigurării unei repartii geografice echitabile și a reprezentării principalelor sisteme juridice.

3. Membrii Comitetului sunt aleși prin vot secret de pe o listă de persoane desemnate de statele părți. Fiecare stat parte poate desemna un candidat dintre cetățenii săi.

4. Primele alegeri vor avea loc în termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a prezentei Convenții, iar ulterior la fiecare 2 ani. Cu minimum 4 luni înaintea datei fiecărei alegeri, secretarul general al Organizației Națiunilor Unite va invita în scris statele părți să propună candidații lor într-un termen de două luni. Secretarul general va întocmi apoi o listă alfabetică a candidaților astfel desemnați, indicând statele părți care i-au desemnat, și o va comunica statelor părți la Convenție.

5. Alegerile vor avea loc la reuniunile statelor părți, convocate de

Sumarul neoficial al prevederilor principale

Aplicarea prevederii mai favorabile

Dacă există seturi de standarde stabilite în legislația națională sau în alte instrumente internaționale care se pot folosi în mod mai favorabil decât cele prezentate de prezenta Convenție, standardele mai favorabile vor fi aplicate.

Articolele 42 – 45 evidențiază:

- procedura de monitorizare a implementării de către Statele părți a Convenției
- procedurile de raportare a Statelor Părți către acest Comitet
- cooperarea cu Agențiile ONU și alte organisme

Obligația Statului de a face larg cunoscute prevederile Convenției, atât adulților cât și copiilor

Comitetul ONU privind Drepturile Copilului

secretarul general, la sediul Organizației Națiunilor Unite. La aceste reuniuni, la care cvorumul se întrunește cu două treimi din numărul statelor părți, candidații aleși în Comitet sunt cei care obțin cel mai mare număr de voturi și majoritatea absolută a voturilor reprezentanților statelor părți prezente și votante.

6. Membrii Comitetului se aleg pentru un mandat de 4 ani. Ei pot fi realeși la o nouă prezentare a candidaturii lor. Mandatul a 5 membri desemnați la primele alegeri va înceta după 2 ani. Numele celor 5 membri vor fi trase la sorți de către președintele reuniunii, imediat după prima alegere.

7. În caz de deces sau de demisie a unui membru al Comitetului sau dacă, pentru orice alt motiv, un membru declară că nu își mai poate exercita funcțiile sale în cadrul Comitetului, statul parte care a prezentat candidatura membrului respectiv numește un alt expert dintre cetățenii săi pentru a ocupa postul vacant până la expirarea mandatului respectiv, sub rezerva aprobării de către Comitet.

8. Comitetul aprobă regulamentul său de ordine interioară.

9. Comitetul alege biroul său pentru o perioadă de 2 ani.

10. Adunările Comitetului se țin, în mod normal, la sediul Organizației Națiunilor Unite sau în orice alt loc corespunzător stabilit de Comitet. Comitetul se reunește, de regulă, în fiecare an. Durata sesiunilor sale se stabilește și, dacă este cazul, se modifică de către reuniunea statelor părți la prezenta Convenție, sub rezerva aprobării de către adunarea generală.

11. Secretarul general al Organizației Națiunilor Unite pune la dispoziție Comitetului personalul și dotările necesare acestuia pentru a-și îndeplini eficient funcțiile încredințate conform prezentei Convenții.

12. Membrii Comitetului creat în virtutea prezentei Convenții primesc, cu aprobarea adunării generale, indemnizații din resursele Organizației Națiunilor Unite, în condițiile și modalitățile fixate de adunarea generală.

ARTICOLUL 44

1. Statele părți se angajează să supună Comitetului, prin intermediul secretarului general al Organizației Națiunilor Unite, rapoarte privitoare la măsurile pe care le adoptă pentru punerea în vigoare a drepturilor recunoscute în prezenta Convenție și la progresele realizate în exercitarea acestor drepturi:

- a) în termen de 2 ani începând de la data intrării în vigoare a prezentei Convenții pentru statele părți interesate;
- b) în continuare, la fiecare 5 ani.

2. Rapoartele întocmite conform prezentului articol trebuie, dacă este cazul, să arate cauzele sau dificultățile care împiedică statele părți să se achite pe deplin de obligațiile prevăzute în prezenta Convenție. Ele trebuie, de asemenea, să cuprindă informații suficiente pentru a da Comitetului o idee exactă asupra aplicării Convenției în țara respectivă.

3. Statele părți care au prezentat Comitetului un raport inițial nu

Obligația Statelor de a raporta privind implementarea Convenției

Textul oficial

vor repeta în rapoartele pe care le prezintă ulterior conform prezentului articol, paragraful 1 alin. (b), informațiile de bază pe care le-au comunicat anterior.

4. Comitetul poate cere statelor părți toate informațiile complementare referitoare la aplicarea Convenției.

5. Comitetul înaintează la fiecare 2 ani adunării generale, prin intermediul Consiliului Economic și Social, un raport de activitate.

6. Statele părți asigură difuzarea pe scară largă a propriilor rapoarte pe teritoriul lor.

ARTICOLUL 45

Pentru a promova aplicarea efectivă a convenției și a încuraja cooperarea internațională în domeniul vizat de convenție:

- a) instituțiile specializate, Fondul Națiunilor Unite pentru Copii și alte organe ale Națiunilor Unite au dreptul de a fi reprezentate la analiza modului de aplicare a acelor dispoziții din prezenta Convenție, care țin de mandatul lor. Comitetul poate invita instituțiile specializate, Fondul Națiunilor Unite pentru Copii și orice alte organisme competente pe care le va considera corespunzătoare să dea avize specializate asupra aplicării Convenției în domeniile care țin de mandatele lor respective. Comitetul poate invita instituțiile specializate, Fondul Națiunilor Unite pentru Copii și alte organe ale Națiunilor Unite să îi prezinte rapoarte asupra aplicării Convenției în sectoarele care țin de domeniul lor de activitate.
- b) Comitetul transmite, dacă consideră necesar, instituțiilor specializate, Fondului Națiunilor Unite pentru Copii și altor organisme competente orice raport al statelor părți, care conține o cerere sau care specifică necesitatea asigurării de consultanță ori asistență tehnică, însoțit, dacă este cazul, de observațiile și sugestiile Comitetului referitoare la cererea sau specificația respectivă.
- c) Comitetul poate recomanda adunării generale să ceară secretarului general să dispună efectuarea, în numele Comitetului, a unor studii asupra problemelor specifice care afectează drepturile copilului.
- d) Comitetul poate face sugestii și recomandări de ordin general, pe baza informațiilor primite în conformitate cu art. 44 și 45. Aceste sugestii și recomandări de ordin general se vor transmite tuturor statelor părți interesate și se vor supune atenției adunării generale, însoțite, dacă este cazul, de observațiile statelor părți.

Sumarul neoficial al prevederilor principale

Cooperarea cu Agențiile ONU și alte organisme

Articolele 42-45 stabilesc:

- a) Obligația Statului de a face larg cunoscute prevederile prezentei Convenții, atât adulților cât și copiilor;
- b) Înființarea unui Comitet pentru Drepturile Copilului alcătuit din zece experți, care va examina rapoartele privind stadiul implementării Convenției pe care statele participante la Convenție le vor prezenta după doi ani de la aprobare și apoi la fiecare cinci ani. Convenția a intrat în vigoare la 20 noiembrie 1990, iar Comitetul a fost înființat în momentul în care douăzeci de țări au aprobat-o;
- c) Statele urmează să pună la dispoziția publicului larg rapoartele lor;
- d) Comitetul poate propune efectuarea unor studii specifice legate de drepturile copilului și își poate face cunoscute evaluările fiecărui stat parte vizat, cât și Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite;
- e) Pentru a „promova aplicarea efectivă a Convenției și pentru a încuraja cooperarea internațională”, agențiile

Prezenta Convenție este deschisă spre semnare tuturor statelor.

ARTICOLUL 47

Prezenta Convenție face subiectul ratificării. Instrumentele de ratificare vor fi înaintate secretarului general al Organizației Națiunilor Unite.

ARTICOLUL 48

Prezenta Convenție va rămâne deschisă aderării oricărui stat. Instrumentele de aderare vor fi înaintate secretarului general al Organizației Națiunilor Unite.

ARTICOLUL 49

1. Prezenta Convenție va intra în vigoare în a treizecea zi de la depunerea la secretarul general al Organizației Națiunilor Unite a celui de-al douăzecilea instrument de ratificare sau de aderare.
2. Pentru fiecare stat care va ratifica prezenta Convenție sau care va adera la aceasta după depunerea celui de-al douăzecilea instrument de ratificare sau de aderare Convenția va intra în vigoare în a treizecea zi de la depunerea de către statul respectiv a instrumentului său de ratificare sau de aderare.

ARTICOLUL 50

1. Orice stat parte poate să propună un amendament și să depună textul acestuia la secretarul general al Organizației Națiunilor Unite. Secretarul general va comunica propunerea de amendament statelor părți, cerându-le să îi facă cunoscut dacă sunt în favoarea convocării unei conferințe a statelor părți, în vederea examinării propunerii și a supunerii ei la vot. Dacă în termen de 4 luni de la această comunicare cel puțin o treime din numărul statelor părți se pronunță în favoarea convocării unei asemenea conferințe, secretarul general convoacă conferința sub auspiciile Organizației Națiunilor Unite. Orice amendament adoptat de majoritatea statelor părți prezente și votante la

specializate ale Națiunilor Unite (ca de exemplu ILO, OMS, UNESCO, UNICEF) pot participa la ședințele Comitetului. Alături de orice alte organisme recunoscute drept „competente”, inclusiv organizațiile neguvernamentale cu statut consultativ la Națiunile Unite și organele Națiunilor Unite cum ar fi UNCHR, pot pune la dispoziția Comitetului informații relevante și pot fi consultate în privința aplicării optime a Convenției.

Diverse prevederi referitoare la Convenție

Articolele 46 – 54 descriu procedura de semnare, ratificare și aderare, modalitățile prin care Convenția intră în vigoare, cum pot fi făcute amendamente, cum Statele Părți pot înregistra rezerve față de prevederi specifice și cum Statele Părți pot denunța Convenția (se pot retrage).

Textul oficial

Sumarul neoficial al prevederilor principale

- conferință este supus spre aprobare adunării generale.
2. Orice amendament adoptat conform dispozițiilor paragrafului 1 al prezentului articol va intra în vigoare după aprobarea sa de către Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite și după acceptarea sa cu o majoritate de două treimi din numărul statelor părți.
 3. La intrarea sa în vigoare amendamentul are forță obligatorie pentru statele părți care l-au acceptat, celelalte state rămânând legate de dispozițiile din prezenta Convenție și de toate amendamentele anterioare acceptate de ele.

ARTICOLUL 51

1. Secretarul general al Organizației Națiunilor Unite va primi și va comunica tuturor statelor textul rezervelor formulate de state la data ratificării sau aderării.
2. Rezervele incompatibile cu obiectul și scopul prezentei Convenții nu sunt admise.
3. Rezervele pot fi retrase în orice moment printr-o notificare în acest sens adresată secretarului general al Organizației Națiunilor Unite, care va informa, în consecință, toate statele părți la Convenție. Notificarea va produce efecte de la data la care este primită de secretarul general.

ARTICOLUL 52

Orice stat poate denunța prezenta Convenție printr-o notificare scrisă adresată secretarului general al Organizației Națiunilor Unite. Denunțarea produce efecte la un an de la data la care notificarea a fost primită de secretarul general.

ARTICOLUL 53

Secretarul general al Organizației Națiunilor Unite este desemnat ca depozitar al prezentei convenții.

ARTICOLUL 54

Originalul prezentei convenții, ale cărei texte în limbile arabă, chineză, engleză, franceză, rusă și spaniolă sunt autentice în egală măsură, va fi depus la secretarul general al Organizației Națiunilor Unite. Drept care plenipotențiarilor subsemnați, imputerniciți în mod corespunzător de guvernele lor respective, au semnat prezenta Convenție.

Convenția Națiunilor Unite cu privire la Drepturile Copilului

- scurt istoric -

Convenția ONU cu privire la Drepturile Copilului este unică prin interesul manifestat de statele lumii odată cu apariția ei. Nici un alt document privind drepturile omului nu a fost ratificat atât de rapid de atât de multe state. Momente semnificative în evoluția preocupărilor pentru drepturile copilului care au pregătit elaborarea și intrarea în vigoare a Convenției ONU cu privire la Drepturile Copilului:

1906 (19 mai) – Eglantyne Jebb fondează Organizația Salvați Copiii în Marea Britanie, prima de acest fel în lume;

1923 – Eglantyne Jebb elaborează Declarația Drepturilor Copilului care cuprindea cinci articole;

1924 – Liga Națiunilor Unite adoptă Declarația Drepturilor Copilului;

1948 – Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite adoptă Declarația Universală a Drepturilor Omului;

1959 (20 noiembrie) – Adoptarea de către toate cele 82 de state ale Organizației Națiunilor Unite a Declarației Drepturilor Copilului, cuprinzând de data aceasta 10 puncte;

1978 – Anul Internațional al Copilului; în acest an delegația poloneză la Națiunile Unite a propus elaborarea Convenției privitoare la respectarea drepturilor copilului; se constituie un grup de lucru pentru redactarea Convenției Drepturilor Copilului; în redactare sunt implicate ONG-uri, printre care și membrii Alianței Internaționale Salvați Copiii;

1989 (20 noiembrie) – Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite adoptă cele 54 de articole ale Convenției Națiunilor Unite cu privire la Drepturile Copilului;

1990 (2 septembrie) – intră în vigoare Convenția Națiunilor Unite privind Drepturile Copilului.

În prezent, Convenția ONU cu privire la Drepturile Copilului este ratificată de 191 de state. Singurele state care nu au ratificat încă Convenția sunt Statele Unite ale Americii și Somalia.

Putem aprecia faptul că 96% din copiii lumii trăiesc în state care au ratificat Convenția și, prin urmare, aceste state s-au obligat în mod legal să impună respectarea tuturor drepturilor copilului.

România și Convenția Națiunilor Unite cu privire la Drepturile Copilului

1990 – România ratifică Convenția ONU cu privire la Drepturile Copilului prin Legea 18 din 27 septembrie 1990;

1991 – Organizația Salvați Copiii organizează Conferința Internațională privind Convenția Națiunilor Unite cu privire la Drepturile Copilului. În același an, organizația traduce și publică în limba română Convenția;

1993 – Guvernul României emite Hotărârea Guvernamentală nr. 103/18.03.1993 prin care se înființează Comitetul Național pentru Protecția Copilului;

1993 – România transmite Comitetului ONU de la Geneva Raportul inițial asupra implementării Convenției în România;

1993 – Organizația Salvați Copiii este invitată de către Comitetul Drepturilor Copilului cu prilejul pre-sesiunii în care s-a analizat Raportul României;

1994 – Discutarea Raportului României cu delegația oficială a Guvernului; în urma discuțiilor, Comitetul Drepturilor Copilului transmite concluziile și recomandările sale;

Convenția cu privire la Drepturile Copilului

- 1994** – Guvernul României (CNPC), Salvați Copiii și UNICEF organizează Conferința Națională: „România și Convenția ONU cu privire la Drepturile Copilului“;
- 1995** – Este elaborat „Planul național de acțiune în favoarea copilului“;
- 1996** – Cu sprijinul UNICEF se constituie Comitetul Tehnic și Comitetul Consultativ pentru sprijinul Comitetului Național pentru Protecția Copilului;
- 1997** – Guvernul emite Hotărârea de Guvern nr. 16/31.01.1997 prin care se înființează Departamentul pentru Protecția Copilului;
- 1998 (martie)** – Comitetul Tehnic, alcătuit din 10 persoane – specialiști în domeniul promovării și respectării drepturilor copilului – a inițiat redactarea celui de-al doilea Raport al României asupra Convenției ONU cu privire la Drepturile Copilului;
- 1998 (octombrie)** – termenul final de depunere al celui de-al doilea Raport al României asupra aplicării Convenției ONU cu privire la Drepturile Copilului;
- 1999** – este transmis al doilea Raport Periodic către Comitetul Națiunilor Unite cu privire la Drepturile Copilului;
- 1999 (17 iulie)** - adoptarea de către Organizația Internațională a Muncii a Convenției nr. 182 privind interzicerea celor mai grave forme ale muncii copiilor și acțiunea imediată în vederea eliminării lor, ratificată de România în noiembrie 2000;
- 2000** – înființarea Agenției Naționale pentru Protecția Drepturilor Copilului (H.G. nr. 96/11.02.2000);
- 2000** – adoptarea Strategiei Naționale privind Protecția Copilului (H.G. nr. 260/21.04.2000);
- 2000** – instituția Avocatului Poporului publică Raportul privind respectarea Drepturilor Copilului;
- 2000** – Guvernul României elaborează Raportul sfârșitului de decadă, 1990 - 2000, privind realizarea măsurilor stabilite de Conferința Mondială asupra Copilului (1990);
- 2001** – înființarea Autorității Naționale pentru Protecția Copilului și Adopție (H.G. 216/26.01.2001);
- 2001 (ianuarie)** – Salvați Copiii organizează Consultările Naționale privind îmbunătățirea Strategiei Naționale;
- 2001 (februarie)** – are loc Conferința: „România și Strategia Națională privind Protecția Copilului“ organizată de Guvernul României, Organizația Salvați Copiii și Comisia Europeană;
- 2001** – republicarea Legii nr. 18/1990 prin care s-a ratificat Convenția cu privire la Drepturile Copilului (text revizuit);
- 2001** – adoptarea Strategiei naționale privind protecția copilului aflat în dificultate 2001-2004 în forma revizuită (H.G. nr. 539/14.06.2001);
- 2001** – 30 august - Conferința Națională privind Situația Copilului în România organizată sub patronajul Președinției la Palatul Cotroceni;
- 2001** - sunt inițiate lucrările pentru elaborarea proiectului Legii Copilului.
- 2002 (8-10 mai)** - Sesiunea Specială a Națiunilor Unite - New York. Peste 189 de națiuni au fost reprezentate la nivel de șefi de state și de guverne. Salvați Copiii a fost invitată de către Președintele României, domnul Ion Iliescu, să facă parte din delegația oficială a României. În cadrul acestei sesiuni a fost adoptat Documentul final “O lume potrivită pentru copii”. S-a hotărât elaborarea Planului Național de Acțiune pentru Copii de către fiecare stat.
- 2002 (9 octombrie)** - sesiunea pregătitoare a Comitetului Națiunilor Unite cu privire la Drepturile Copilului, în care a fost prezentat punctul de vedere referitor la progresele înregistrate de Guvernul României în domeniul respectării drepturilor copilului. Organizația Salvați Copiii a prezentat un raport privind situația implementării recomandărilor făcute României la prima analiză din 1994.

Convenția cu privire la Drepturile Copilului

2002 (14 decembrie) - Casa NATO, București - dezbateră publică a pachetului de legi în domeniul protecției drepturilor copilului;

2003 (20 ianuarie) - Geneva, Sesiunea oficială a Comitetului ONU pentru drepturile copilului pe tema respectării drepturilor copilului în România cu participarea delegației guvernamentale din România.

2003 (23 aprilie) - Dezbateră publică privind pachetul legislativ referitor la protecția copilului.

2004 (21 iunie) – Este publicată în Monitorul Oficial Legea 272/ 2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului.

2005 (1 ianuarie) – intră în vigoare noul pachet legislativ în domeniul drepturilor copilului: Legea 272/ 2004 și legile privind înființarea, organizarea și funcționarea Oficiului Român pentru Adopții și Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Copilului

2009 (5 iunie) – sesiune a Comitetului ONU pentru Drepturile Copilului pentru examinarea celui de al treilea și al patrulea raport periodic privind drepturile copilului „România și Convenția ONU cu privire la drepturile copilului 2003 - 2007” și a rapoartelor alternative înainte de societatea civilă. Salvați Copiii a înaintat un raport la întocmirea căruia au colaborat experți, copii și tineri.

2009 (12 iunie) – sesiunea Comitetului ONU cu privire la Drepturile Copilului în care au fost elaborate recomandările privind domeniile prioritare, cu accent pe egalitatea de șanse și accentuând latura preventivă pe care trebuie să o aibă intervenția statului.

Comitetul Națiunilor Unite privind Drepturile Copilului

Rolul Comitetului

Comitetul oferă mecanismul internațional de monitorizare a progreselor în implementarea Convenției Națiunilor Unite privind Drepturile Copilului. („În scopul examinării progreselor înregistrate de statele părți în executarea obligațiilor contractate de ele, se va institui un Comitet al Drepturilor Copilului“ – art. 43, *Convenția Națiunilor Unite cu privire la Drepturile Copilului*).

Principalele sarcini ale Comitetului sunt de a analiza rapoartele inițiale și periodice înaintate de statele părți (obligație impusă prin art. 44 al Convenției) și de a coopera cu alte organisme internaționale, agenții ale Organizației Națiunilor Unite pentru a promova Convenția și a asigura respectarea drepturilor copilului. Comitetul este considerat cea mai înaltă autoritate internațională care asigură traducerea în fapt a prevederilor Convenției.

Alegerea membrilor Comitetului

Comitetul este alcătuit din 18 experți „de o înaltă ținută morală și care posedă o competență recunoscută în domeniul reglementat de prezenta Convenție“. Membrii Comitetului sunt aleși pentru o perioadă de patru ani și pot fi realeși dacă sunt re-nominalizați după ce prima perioadă de timp a expirat.

Documentele oficiale ale Comitetului Drepturilor Copilului pot fi consultate la:
Secretariatul Comitetului Drepturilor Copilului, Biroul Înaltului Comisariat pentru Drepturile Omului, camera D.205, Palatul Națiunilor, 8-14 Avenue de la Paix, 1211 Geneva 10, Elveția.

Tel: 0041 22 917 9220

Email: infodesk@ohchr.org

Web: www.ohchr.org

COMITETUL PENTRU DREPTURILE COPILULUI

A 51-a Sesiune

CONSIDERAȚII ASUPRA RAPOARTELOR DEPUSE DE STATELE PĂRȚI ÎN BAZA ARTICOLULUI 44 AL CONVENȚIEI¹⁾

I

Observații finale: ROMÂNIA COMITETULUI PENTRU DREPTURILE COPILULUI: ROMÂNIA

1. Comitetul a examinat al treilea și al patrulea raport periodic al României (CRC/C/ROM/4), în cadrul celei de-a 1415-a și celei de-a 1416-a ședințe ale sale, ce au avut loc la data de 5 iunie 2009, și a adoptat cu ocazia celei de-a 1425-a ședințe ale sale, din data de 12 iunie 2009, următoarele observații finale.
 - e) înființarea altor instituții relevante, printre care se numără Oficiul Român pentru Adopții, Agenția Națională pentru Protecția Familiei, Agenția Națională pentru Romi, Agenția Națională de Prevenire a Traficului de Persoane.

A. INTRODUCERE

2. Comitetul salută depunerea unui raport consolidat ce reunește al treilea și al patrulea raport periodic și răspunsurile în scris la lista de probleme formulate (CRC/C/ROM/Q/4/Add.1). Comitetul salută, de asemenea, dialogul deschis purtat cu delegația multisectorială.
 - a) Convenția Consiliului Europei privind lupta împotriva traficului de ființe umane, la data de 19 iulie 2006;
 - b) Convenția privind statutul apatrizilor din anul 1954, în ianuarie 2006;
 - c) Convenția privind reducerea cazurilor de apatridie din anul 1961, în ianuarie 2006.

B. MĂSURI ÎNTREPRINSE ȘI PROGRESSELE ÎNREGISTRATE DE STATUL PARTE

3. Comitetul salută adoptarea numeroaselor măsuri legislative și de altă natură adoptate în vederea implementării Convenției, cum ar fi:
 - a) adoptarea unui pachet de legi, în vigoare de la data de 1 ianuarie 2005, ce cuprinde o serie de legi prin care se dorește consolidarea cadrului existent de protecție a drepturilor copilului;
 - b) transformarea, în anul 2005, a Autorității Naționale pentru Protecția Copilului și Adopție în Autoritatea Națională pentru Protecția Drepturilor Copilului (ANPDC), cu extinderea mandatului acesteia în domeniul protecției și promovării drepturilor tuturor copiilor din România;
 - c) adoptarea unui Plan național de acțiune în domeniul protecției copilului în anul 2005;
 - d) intrarea în vigoare a Legii nr. 288/2007 pentru modificarea Codului Familiei, care stabilește la 18 ani vârsta minimă de căsătorie atât pentru băieți, cât și pentru fete;

C. DOMENII PRINCIPALE DE INTERES ȘI RECOMANDĂRI

1. Măsuri generale de aplicare (articolele 4, 42 și 44 (paragraf 6) ale Convenției)

Recomandările anterioare ale Comitetului

5. Comitetul salută eforturile depuse de statul parte în ceea ce privește aplicarea observațiilor finale referitoare la precedentul său raport, dar notează cu regret că unele dintre aceste recomandări nu au fost puse în practică în totalitate, îndeosebi cele ce privesc următoarele: discriminarea copiilor aparținând minorității rome, crearea unui organism independent pentru promovarea și monitorizarea aplicării Convenției, dezvoltarea Sistemului Informatic de Monitorizare și Urmărire a Copiilor (CMTIS), dar și alocarea de resurse suficiente, mai ales județelor și comunităților defavorizate, în vederea descentralizării sistemului de furnizare a serviciilor sociale.
6. **Comitetul îndeamnă statul parte să ia toate măsurile necesare pentru a pune în practică acele recomandări din observațiile finale referitoare la precedentul raport care nu au fost încă – sau**

¹⁾ Traducerea preluată de pe site-ul UNICEF Romania

au fost insuficient – implementate. În acest context, Comitetul atrage atenția statului parte asupra comentariului general nr. 5 (2003) privind măsurile generale de aplicare a Convenției cu privire la Drepturile Copilului.

Legislație

7. Comitetul apreciază efortul statului parte de a armoniza propria sa legislație cu Convenția, în special prin adoptarea unui pachet de legi în anul 2005 și a Legii nr. 288 pentru modificarea și completarea Codului Familiei în 2007. Deși Comitetul salută referirea directă la Convenție din Legea nr. 272/2004, totuși notează faptul că instanțele judecătorești nu fac referire la Convenție în momentul examinării cazurilor în care sunt implicați copii. Cu toate acestea, Comitetul se arată în continuare preocupat de modul de aplicare a legilor în vigoare, îndeosebi în ceea ce privește, pe de-o parte, discrepanțele dintre numeroasele responsabilități ale agențiilor de stat și cele ale agențiilor publice recent înființate în contextul descentralizării și, pe de altă parte, resursele puse la dispoziția lor pentru desfășurarea activității. Comitetul ia notă de intenția Guvernului de a adopta o nouă legislație privind serviciile de tipul centrelor de zi, serviciile familiale și copiii din centrele de reeducare și de detenție.
8. Comitetul își reiterează recomandarea ca statul parte să continue consolidarea mecanismelor de implementare a întregii legislații din sfera Convenției, în concordanță cu recomandările anterioare și acordând o atenție deosebită rolului deținut de noile agenții. Comitetul recomandă în mod special ca statul parte să formeze judecătorii cu privire la utilizarea și aplicarea Convenției pentru a încuraja referirea directă la Convenție în instanță.

Coordonare

9. Comitetul notează înființarea ANPDC în anul 2005 și stabilirea în cadrul acestuia, în anul 2006, a Direcției de Monitorizare a Drepturilor Copilului pe teritoriul României cu rolul de a urmări respectarea drepturilor tuturor copiilor, dar își manifestă îngrijorarea față de mandatul ANPDC care pune accent mai degrabă pe protecție decât pe drepturile copilului în sine. Mai mult, Comitetul se arată preocupat de statutul inferior al ANPDC vis-a-vis de alte agenții de stat și de insuficiența resurselor financiare și umane pe care le are la dispoziție. Comitetul ia notă de rolul de coordonator atribuit unui consiliu interministerial de coordonare, compus din experți.
10. Comitetul își reiterează recomandarea ca statul parte să asigure coordonarea procesului de implementare a Convenției pe teritoriul său. În

același timp, Comitetul îndeamnă statul parte să formuleze strategii de eficientizare a instituțiilor naționale și locale de protecție a copilului, în speță prin clarificarea responsabilităților și alocarea de resurse umane și financiare suficiente pentru activitatea acestora.

Planul Național de Acțiune

11. Comitetul notează adoptarea, în anul 2005, a Planului național de acțiune pentru aplicarea legislației din domeniul protecției drepturilor copilului prin Hotărârea Guvernului nr. 1058/2005. De asemenea, Comitetul ia notă de Hotărârea Guvernului nr. 860/2008 privind aprobarea Strategiei Naționale în domeniul protecției și promovării drepturilor copilului 2008-2013, dar și elaborarea unui Plan operațional pentru implementarea acesteia, ambele aprobate de 15 instituții centrale care și-au asumat astfel răspunderea pentru activitățile propuse. Comitetul remarcă faptul că, în baza Strategiei Naționale, statul parte s-a angajat să aloce resursele necesare pentru implementarea acesteia. Comitetul se arată totuși preocupat de faptul că Planul național de acțiune și Strategia Națională s-ar putea să vizeze insuficient problema categoriilor celor mai vulnerabile.
12. Comitetul încurajează statul parte să își intensifice eforturile de implementare a noii Strategii Naționale și a altor instrumente de politici similare, luând în considerare documentul final al Sesiunii Speciale a Adunării Generale a Națiunilor Unite din 2002 „O lume demnă pentru copii” și raportul de evaluare intermediară din 2007. Comitetul recomandă ca statul parte să asigure alocări bugetare corespunzătoare și mecanisme de urmărire și de evaluare în vederea implementării integrale a Strategiei Naționale, dar și pentru a analiza periodic progresele înregistrate și a identifica eventualele lipsuri. Această Strategie ar trebui, înainte de toate, să garanteze că se acordă o atenție deosebită copiilor provenind din categoriile cele mai vulnerabile (de exemplu, copii ce trăiesc în sărăcie, copii de etnie romă, copii cu dizabilități, copii cu HIV/SIDA, copii ai străzii, copii ce necesită îngrijiri alternative).

Monitorizare independentă

13. Comitetul ia notă că Avocatul Poporului poate primi și examina plângeri depuse de copii. Comitetul constată și înființarea unei Direcții pentru protecția drepturilor copilului în cadrul instituției Avocatului Poporului și ocuparea, cu o oarecare întârziere, în 2007, a postului de adjunct al Avocatului Poporului ce deține, printre altele, și atribuții în sfera protecției copilului. Totuși, Comitetul își manifestă preocuparea

cu privire la faptul că Avocatul Poporului nu îndeplinește criteriile stabilite în Principiile de la Paris și notează că existența acestei instituții nu este foarte cunoscută. Prin urmare, aceasta primește un număr redus de plângeri legate de copii, număr aflat în scădere în comparație cu totalul plângerilor depuse. Comitetul notează cu o oarecare preocupare respingerea de către Parlament a un proiect de act normativ prin care se dorea înființarea instituției Avocatului Copilului.

14. **Comitetul recomandă ca, ținând cont de comentariul său general nr. 2 (2002) cu privire la rolul instituțiilor naționale independente pentru apărarea drepturilor omului din domeniul promovării și protecției drepturilor copilului, dar și de recomandările sale anterioare, statul parte să revizuiască statutul și eficiența instituției Avocatului Poporului în domeniul promovării și protecției drepturilor copilului, luând în considerare și criteriile prevăzute în Principiile de la Paris. Acest organism trebuie să beneficieze de toate resursele umane și financiare necesare pentru a-și putea duce la îndeplinire mandatul într-un mod eficient și semnificativ, în special în ceea ce privește capacitatea sa de a primi și de a examina plângeri de la/ sau în numele copiilor legate de violarea drepturilor acestora. Comitetul recomandă ca statul parte, în concordanță cu recomandările anterioare, să realizeze în continuare eforturi pentru înființarea unei instituții independente a Avocatului Copilului.**

Alocarea resurselor

15. Comitetul ia notă de raportarea creșterii bugetului cu privire la cheltuielile publice pentru educație, sănătate și protecția copilului. Totuși, Comitetul se arată preocupat de faptul că procesul de alocare bugetară s-ar putea să nu fie îndeajuns bazat pe cerere, neputând astfel garanta folosirea cea mai eficace și mai eficientă a resurselor alocate, așa cum reiese și din cheltuielile efectuate în sistemul de ocrotire și protecție a copilului. În contextul unei situații îngrijorătoare, inclusiv a ratei ridicate a mortalității infantile și a mortalității copiilor sub 5 ani, cu impact direct asupra dreptului la viață al copiilor, Comitetul notează cu regret că nu se fac alocări bugetare explicite pentru copii și că nu se colectează date referitoare la cheltuielile publice generale destinate îndeplinirii obligațiilor prevăzute în Convenție, fiind astfel dificilă evaluarea eficienței resurselor alocate. Comitetul ia notă și de îngrijorarea exprimată de Raportorul Special al ONU pe problema vânzării de copii, prostituției copiilor și pornografiei infantile (E/CN.4/2005/78/Add.2), potrivit căruia corupția reprezintă o problemă întâlnită la orice nivel al administrației, ce subrezește aplicarea legii, furnizarea

de servicii sociale și capacitatea generală a statului de a preveni și combate violarea drepturilor omului.

16. **Comitetul recomandă cu insistență ca, în concordanță cu articolul 4 al Convenției și ținând seama de recomandările Comitetului comunicate după Ziua de Discuții Generale dedicate „Resurselor pentru drepturile copilului – responsabilitatea statelor” din 21 septembrie 2007, statul parte să crească bugetul destinat aplicării drepturilor copilului și să creeze un mecanism de monitorizare și de supervizare prin care să se asigure că alocarea resurselor și efectuarea cheltuielilor se fac într-un mod cât mai eficient. În mod special, Comitetul recomandă ca statul parte:**
- a) să adopte o abordare din perspectiva drepturilor copilului în elaborarea bugetului de stat, prin implementarea unui sistem de urmărire a alocărilor și a folosirii resurselor pentru copii la nivelul bugetului, oferind astfel vizibilitate în ceea ce privește investițiile făcute în folosul copiilor. Comitetul îndeamnă, de asemenea, să se recurgă la acest sistem de urmărire și în cazul evaluărilor de impact privind modul în care investițiile din orice sector servesc „interesul superior al copilului”, măsurând diferențiat impactul acestor investiții asupra fetelor și băieților.
 - b) atunci când este posibil, să urmeze recomandările Națiunilor Unite de a stabili bugetul pe baza rezultatelor, dar și de a monitoriza și evalua eficiența alocărilor de resurse;
 - c) să definească linii bugetare strategice vizând copiii defavorizați sau extrem de vulnerabili și cazurile ce impun măsuri sociale afirmative (cum ar fi înregistrarea nașterilor) și să se asigure că aceste linii bugetare sunt menținute chiar și pe timp de criză economică, dezastre naturale sau în alte situații de urgență;
 - d) în contextul procesului de descentralizare desfășurat la ora actuală de statul parte, să asigure o bugetare transparentă și participativă prin dezbateri publice și participarea în special a copiilor, dar și responsabilizarea corectă a autorităților locale;
 - e) să asigure crearea unui mecanism transparent de alocare bugetară prin Direcțiile Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului la nivel județean și local, îndeosebi pentru a elimina disparitățile existente.

Colectarea datelor

17. Comitetul ia notă că recent înființata Direcție de Monitorizare a Drepturilor Copilului colectează date într-o oarecare măsură, dar sistemul nu este dezvoltat

în totalitate și se adună informații legate doar de încălcări grave și de situația copiilor vulnerabili. Comitetul observă că, în ciuda recomandărilor sale anterioare, CMTIS continuă să întâmpine o serie de dificultăți. Comitetul notează și faptul că anumite instituții de stat strâng date luând ca indicator demografic grupa de vârstă 15-19 ani și că nu există un sistem unitar la nivelul țării pentru colectarea datelor referitoare la toate persoanele sub 18 ani și la toate domeniile de interes ale Convenției, astfel încât să se permită o analiză dezagregată.

18. **Comitetul îndeamnă statul parte să creeze un sistem amplu cu aplicare națională, aflat de exemplu în subordinea consiliului interministerial de coordonare, care să colecteze și să analizeze date din toate domeniile de interes ale Convenției și privind toate persoanele sub 18 ani, cu accent deosebit pe categoriile vulnerabile de copii, inclusiv copiii romi, sistem care să stea la baza evaluării progresului realizat în domeniul aplicării drepturilor copilului și care să contribuie la formularea de politici de implementare a Convenției. Comitetul recomandă, de asemenea, să se conceapă și să se folosească de către agenții un set unitar de indicatori pentru toate persoanele în vârstă de 18 ani, care să permită colectarea de date comparabile și complementare.**

Diseminarea Convenției și formare

19. Comitetul salută traducerea în limba română a Manualului pentru implementarea Convenției și apreciază eforturile depuse pentru instruirea profesioniștilor ce lucrează cu copii, dar și a factorilor de decizie de la nivel local. Comitetul se arată totuși preocupat de faptul că mulți copii nu sunt încă familiarizați cu documentul Convenției și cu drepturile stipulate de aceasta. Comitetul aclamă Raportul copiilor privind respectarea drepturilor copilului în România, redactat de către Consiliul Copiilor SPUNE! cu ajutorul, inter alia, al ANPDC.
20. **Comitetul recomandă statului parte să continue și să intensifice eforturile prin care să se asigure că toate prevederile Convenției sunt larg cunoscute și înțelese de către adulți și copii. De asemenea, recomandă continuarea formării corespunzătoare și sistematice a tuturor categoriilor profesionale ce lucrează pentru și cu copii, în special a forțelor de aplicare a legii, profesorilor, personalului medical, asistenților sociali, personalului din instituțiile de ocrotire a copilului și mass-media. Comitetul încurajează statul parte să susțină diseminarea Raportului copiilor la nivelul întregii țări, cu predilecție în școli și în rândul profesioniștilor ce lucrează cu copii.**

Cooperarea cu societatea civilă

21. Comitetul salută unele sinergii create între statul parte și societatea civilă, cum ar fi consultarea ONG-urilor în procesul de deliberare a noii legislații, dar se arată preocupat de faptul că, odată cu retragerea finanțatorilor străini, ONG-urile s-ar putea să nu reușească să obțină fondurile necesare continuării activității lor, precum fonduri rambursabile pentru suplimentarea fondurilor operaționale, o condiție pentru a putea beneficia de asistență din partea UE. Comitetul își exprimă îngrijorarea în mod special cu privire la faptul că o serie de ONG-uri cu realizări importante în activitatea lor trebuie să se lupte acum pentru resurse cu Direcțiile Generale de Asistență Socială și Protecție a Copilului și, având în vedere că acestea din urmă răspund și de monitorizarea și de alocarea resurselor acestor servicii, acest lucru a dus în unele cazuri la o scădere a calității serviciilor furnizate.
22. **Comitetul recomandă ca statul parte să încurajeze implicarea activă și sistematică a societății civile, cum sunt ONG-urile și asociațiile copiilor, în promovarea și implementarea drepturilor copilului, incluzând *inter alia* participarea lor în faza de planificare a politicilor și proiectelor de cooperare, dar și în monitorizarea aplicării observațiilor finale ale Comitetului și în pregătirea următorului raport periodic. Comitetul recomandă, de asemenea, ca statul parte să ofere ONG-urilor șanse egale în ceea ce privește solicitarea de resurse și furnizarea serviciilor într-un mod neutru la nivel sectorial.**

2. Principii generale (articolele 2, 3, 6 și 12 ale Convenției)

Nediscriminarea

23. Comitetul ia notă de activitatea diverselor instituții în domeniul nediscriminării, inclusiv cea a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării (CNCD), a Agenției Naționale pentru Romi, a Agenției Naționale pentru Egalitatea de șanse între Femei și Bărbați și a Avocatului Poporului. Cu toate acestea, Comitetul se arată preocupat de faptul că, în realitate, anumite categorii de copii, în special copiii romi, copiii cu HIV/SIDA, copiii cu dizabilități, copiii victime ale violenței, copiii lăsați în urmă de părinții lor, dar și copiii pentru care s-a stabilit o măsură de protecție socială, cum ar fi copiii romi declarați eligibili pentru adopție, continuă să fie supuși discriminării și stigmatizării.
24. **Comitetul recomandă ca statul parte să asigure protecție deplină împotriva oricărei forme de discriminare, inclusiv prin:**

- a) consolidarea acțiunilor de sensibilizare și a altor activități preventive împotriva discriminării și, atunci când este cazul, prin adoptarea unor acțiuni afirmative în beneficiul anumitor categorii vulnerabile de copii;
 - b) luarea tuturor măsurilor necesare pentru a se asigura că orice caz de discriminare a copiilor întâlnit în orice sector al societății este tratat în mod eficient, inclusiv prin sancțiuni administrative, disciplinare și penale.
25. **Comitetul dorește, de asemenea, să atragă atenția statului parte asupra Declarației și a Programului de Acțiune adoptate cu ocazia Conferinței mondiale împotriva rasismului, discriminării rasiale, xenofobiei și intoleranței asociate din 2001, dar și asupra documentului final adoptat în cadrul Conferinței de evaluare de la Durban în 2009 și a comentariului general nr. 1 (2001) al Comitetului cu privire la obiectivele educației.**
26. Comitetul își manifestă preocuparea cu privire la faptul că, deși o persoană poate fi identificată ca aparținând unei minorități doar prin auto-declarare, copiii abandonați sau foarte mici care nu se pot identifica singuri sunt deseori identificați ca fiind copii romi de către asistenții sociali și alți lucrători, ceea ce atrage practici discriminatorii, cum ar fi segregarea.
27. **Comitetul recomandă, de asemenea, ca statul parte să respecte dreptul copilului la identitate și să clarifice procedurile de identificare a copiilor, inclusiv în cazul copiilor a căror identitate nu este sigură sau nu poate fi stabilită complet ori parțial, și să interzică discriminarea și segregarea bazată pe etnia declarată sau estimată.**

Interesul superior al copilului

28. Comitetul ia notă și apreciază faptul că principiul interesului superior al copilului este prevăzut în legislația statului parte, mai precis în articolul 2(1) al Legii 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, dar și în articolul 8 al Legii 122/2006 privind azilul în România. Totuși, Comitetul regretă că principiul interesului superior al copilului nu primează încă în orice aspect legislativ și în politicile ce afectează copiii, mai ales în domeniul justiției juvenile, și că nu este un principiu pe deplin înțeles de justiție.
29. **Comitetul recomandă ca statul parte să adopte toate măsurile necesare pentru a se asigura că principiul interesului superior al copilului, în conformitate cu articolul 3 al Convenției, este integrat corespunzător în orice prevedere și pus în aplicare prin deciziile juridice și administrative, dar și prin programele, proiectele și serviciile cu impact asupra copiilor.**

Dreptul la viață, la supraviețuire și la dezvoltare

30. Comitetul ia notă de realizarea anumitor progrese, dar se arată în continuare preocupat de faptul că statul parte continuă să se numere printre țările europene cu cea mai mare rată a mortalității infantile, având în vedere că rata mortalității infantile și cea a copiilor sub cinci ani sunt încă ridicate, mai ales în mediul rural. Comitetul își exprimă îngrijorarea și față de greutatea mică la naștere a copiilor în comparație cu alte state europene, ceea ce indică probleme de subnutriție și de anemie în rândul copiilor. Comitetul notează că unele din cauzele mortalității și morbidității nou-născuților și a copiilor mici au fost identificate ca fiind alimentația deficitară a mamei și a copilului, înțercarea timpurie, neglijarea din partea părinților și calitatea scăzută a serviciilor medicale.
31. **Comitetul recomandă ca statul parte să depună eforturi mai intense pentru eliminarea cauzelor principale ale mortalității și subnutriției copiilor și nou-născuților, inclusiv a celor datorate accesului insuficient la servicii de asistență medicală, sărăciei și nivelului scăzut de educație al familiilor rromice și a celor din mediul rural. Comitetul încurajează în mod special statul parte să pună mai mare accent pe serviciile prenatale și postnatale, acordând o atenție aparte comunităților defavorizate, și să demareze programe de formare a abilităților parentale, accentuând efectele pozitive ale alăptării, alimentației bogate în substanțe nutritive pentru mamă și copil, dar și ale igienei corecte asupra dezvoltării timpurii și supraviețuirii copilului mic.**

Respectarea opiniilor copilului

32. Comitetul ia notă că principiul respectării opiniilor copilului este integrat în legislația statului parte, mai precis în articolul 6(h) din Legea 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, și salută diversele inițiative, inclusiv șansa acordată reprezentanților copiilor de a prezenta probleme și soluții concrete în fața Parlamentului României cu ocazia zilei de 1 Iunie în anul 2006 și diversele activități desfășurate de ONG-uri, cum sunt Parlamentele Tinerilor, Consiliile Locale, Avocatul Elevilor etc.
33. Comitetul se arată totuși preocupat de faptul că opiniile copilului nu sunt întotdeauna cerute sau luate în considerare în anumite împrejurări, cum sunt audierile cazurilor în care sunt implicați copii, în aspecte ce țin de administrarea școlii și educație sau dezbateri publice. Comitetul remarcă și faptul că nu există prevederi speciale în codul penal și cel de procedură penală legate de audierea copiilor victime ale infracțiunilor, precum exploatarea sexuală și abuz sexual.
34. **Comitetul își reiterează recomandările anterioare, respectiv ca, în concordanță cu articolul 12**

al Convenției, statul parte să integreze, să faciliteze și să pună în practică principiul respectării opiniilor copilului la nivelul familiei, școlii și comunității, dar și în instituții și în activitatea administrativă și juridică. Mai mult, Comitetul atrage atenția statului parte asupra recomandărilor adoptate în Ziua de Discuții Generale a Comitetului cu privire la dreptul copilului de a fi ascultat, ce a avut loc pe 15 septembrie 2006.

3. Drepturi și libertăți civile (articolele 7, 8, 13-17 și 37(a) ale Convenției)

Înregistrarea nașterii

35. Comitetul se arată preocupat de procentul nașterilor neînregistrate, care afectează în mod disproporționat copiii de origine romă, copiii străzii, nou-născuții abandonati în spitale și copiii născuți la domiciliu sau în alte medii. Comitetul ia notă de eforturile semnificative depuse pentru soluționarea problemei nașterilor neînregistrate ale copiilor, inclusiv ale celor cu măsură de protecție specială, prin inspectarea periodică a instituțiilor, dar remarcă creșterea în ultimii ani a numărului de copii fără documente de identitate. Comitetul își manifestă îngrijorarea în mod special cu privire la faptul că, deși legislația prevede înregistrarea copiilor în maxim 30 de zile de la constatarea abandonului acestora, un număr foarte mare de copii abandonati părăsesc maternitatea fără un certificat de naștere. Comitetul se arată preocupat și de procedura extrem de lungă de înregistrare tardivă a nașterii, mai ales în cazul copiilor născuți la domiciliu sau ai căror părinți nu au la rândul lor un certificat de naștere.

36. Comitetul recomandă ca statul parte să informeze personalul din spitale, managerii de spitale și alți profesioniști din domeniul medical cu privire la responsabilitatea acestora de a înregistra nașterile și de a înlesni eliberarea certificatelor de naștere.

Protejarea intimității

37. Comitetul se arată preocupat de faptul că, de la vârsta de 14 ani, copiii acuzați de comiterea unei infracțiuni și copiii victime ale abuzului fizic, psihologic sau sexual pot lua parte la *talk show*-uri sau la reportaje audiovizuale, dacă sunt îndeplinite anumite condiții. Comitetul este extrem de îngrijorat de rapoartele potrivit cărora mass-media a divulgat de nenumărate ori informații ce pot duce la identificarea copiilor victime ale abuzului sexual sau a copiilor activi din punct de vedere sexual. Comitetul se arată preocupat și de faptul că, în ciuda prevederilor legale în vigoare,

s-a raportat violarea intimității în anumite cazuri juridice ce priveau copii în conflict cu legea, dar și încălcarea confidențialității de către profesori, directori de școală și medici ce lucrează cu copii infectați sau afectați de HIV/SIDA.

38. Comitetul recomandă ca statul parte să ia măsurile necesare pentru a garanta aplicarea legislației existente și pentru a intensifica campaniile de sensibilizare și de educare în vederea creșterii gradului de înțelegere și de respectare a dreptului copilului la intimitate în rândul profesioniștilor ce lucrează pentru și cu copii. Comitetul recomandă ca statul parte să depună eforturi mai intense, în colaborare cu presa, pentru asigurarea respectării intimității copiilor în mass-media, în special în ceea ce privește participarea acestora la programe TV și reality show-uri.

Acces la informații adecvate

39. Comitetul salută articolul 23(2) al Legii 272 ce afirmă dreptul copilului de a căuta, de a primi și de a difuza informații în conformitate cu Convenția. Comitetul remarcă și progresul înregistrat în domeniul remedierii problemei reprezentate de numărul redus de informații adecvate pentru copii și accesul scăzut la informație la nivel național. Comitetul se arată totuși preocupat de faptul că, din cauza realității socioeconomice a țării, nu toți copiii au acces egal la informație și la mijloace de comunicare în masă, în special copiii ce trăiesc în sărăcie și copiii marginalizați.

40. Comitetul recomandă ca statul parte să își consolideze eforturile pentru a garanta pe deplin acces echitabil la informații adecvate tuturor copiilor, mai ales celor ce trăiesc în zone izolate și rurale, în funcție de vârsta și gradul de maturitate al acestora.

41. Comitetul se arată vădit îngrijorat de faptul că furnizorii de servicii de Internet și posturile de radio și de televiziune prin satelit operează pe baza unor reglementări minime de protecție a copiilor împotriva informațiilor și materialelor dăunătoare lor. Comitetul își manifestă îngrijorarea și față de practicile de marketing periculoase, dar și față de expunerea copiilor din mediul urban la pornografia digitală.

42. Comitetul recomandă ca statul parte să considere adoptarea unei legislații speciale și să elaboreze linii directoare privind protejarea copiilor împotriva informațiilor dăunătoare și practicilor de marketing ce îi vizează ca și consumatori, inclusiv consumatori de produse nocive, dar și împotriva folosirii lor în scop publicitar, deseori fără a ține cont de vârsta, starea lor de sănătate sau de alte nevoi ale acestora.

Tortura și alte pedepse sau tratamente crude, inumane ori degradante

43. Comitetul reiterează faptul că forțele de aplicare a legii continuă să facă uz de rele tratamente, inclusiv amenințări și abuz fizic, când intră în contact cu copiii, cu predilecție în faza de anchetare a cazurilor. Comitetul remarcă inexistența în orice domeniu, inclusiv în instituțiile de psihiatrie, a unui mecanism pus la dispoziția copiilor privați de libertate prin care aceștia să poată depune o plângere legată de modul în care sunt tratați și care să poată servi, de asemenea, la informarea autorităților și la strângerea de date.

44. Comitetul, repetând recomandările sale anterioare, îndeamnă statul parte:

- a) să investigheze orice acuzație de tortură și alte pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante aplicate copiilor și să depună orice efort pentru a coopera permanent cu Raportorul Special al Națiunilor Unite pe problema torturii;
- b) să asigure respingerea dovezilor obținute prin folosirea torturii;
- c) să creeze în toate domeniile, inclusiv în instituțiile de psihiatrie, un mecanism la care să aibă acces copiii privați de libertate pentru a depune plângeri legate de tortură și alte pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante;
- d) să ia măsuri privind punerea în practică a recomandărilor făcute de Comitetul pentru Drepturile Omului (CCPR/C/79/Add.111, paragraf 12);
- e) să ia măsuri imediate pentru a pune capăt violenței forțelor de ordine asupra tuturor copiilor și să elimine cultura predominantă a impunității pentru astfel de acte;
- f) să intensifice aplicarea legislației ce interzice orice formă de tortură și alte pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante, și să ofere victimelor servicii de îngrijire, reabilitare, reintegrare și compensații.

Recomandări în baza Studiului ONU privind violența asupra copiilor

45. În legătură cu Studiul Secretarului-General al ONU privind violența asupra copiilor (A/61/299), Comitetul recomandă ca statul parte:

- (i) Să interzică orice formă de violență asupra copiilor;
- (ii) Să consolideze angajamentul și acțiunile la nivel național și local;
- (iii) Să pună accent prioritar pe prevenție;
- (iv) Să promoveze valorile non-violenței și acțiunile de sensibilizare;

(v) Să pună la dispoziție servicii de recuperare și de reintegrare socială;

(vi) Să asigure un sistem de responsabilizare și să elimine practica impunității.

b) Să recurgă la aceste recomandări ca la un instrument de acțiune în parteneriat cu societatea civilă și, în particular, cu implicarea copiilor, asigurându-se astfel că orice copil este protejat de orice formă de violență fizică, sexuală și psihică și că se întreprind acțiuni concrete și, când e cazul, prompte de prevenire și de răspuns în cazul unor astfel de acte de violență și de abuz;

c) Să coopereze cu și să susțină Reprezentantul Special al Secretarului-General al ONU pe problema violenței asupra copiilor.

4. Mediul familial și protecția alternativă (articolele 5, 18 (paragrafele 1-2), 9-11, 19-21, 25, 27 (paragraf 4) și 39 ale Convenției)

Mediul familial

46. Comitetul ia notă de aplicarea unei noi legislații în baza căreia serviciile publice de asistență socială, organizate la nivel local, devin principalii furnizori de servicii sociale primare și preventive, în timp ce consiliile locale răspund acum atât de prevenirea separării copilului de familie, cât și de organizarea serviciilor de zi. Comitetul constată greutățile cu care se confruntă autoritățile locale și ANPDC din cauza lipsei de informații, de date adecvate, a mecanismelor de planificare și de urmărire corespunzătoare în domeniul prevenirii, luării de decizii, implementării și supervizării.

47. Comitetul recomandă ca statul parte să ofere un sprijin mai însemnat familiilor prin aplicarea corectă a legilor în vigoare și, în special, prin continuarea întăririi capacității serviciilor publice de asistență socială de la orice nivel, prin creșterea numărului de servicii de zi, sporirea accesului la sprijin financiar și profesionist al tuturor familiilor ce se pregătesc să devină părinți. Comitetul recomandă, de asemenea, ca statul parte să identifice și să formuleze strategii prin care să sprijine familiile cu risc de separare, să prevină abandonul copilului, să organizeze cursuri de educație parentală, să întărească abilitățile parentale și climatul general în care este crescut copilul.

48. Comitetul recomandă organizarea unui sistem național de documentare și de evaluare, care să permită autorităților locale să respecte ghidurile profesionale, să colecteze date și informații, să elaboreze planuri de intervenție și

să își monitorizeze și evalueze activitățile într-o manieră coordonată și intersectorială.

Familiiile afectate de migrație

49. Comitetul ia notă că s-au realizat anumite programe și a fost elaborat un proiect de lege cu scopul îmbunătățirii mecanismului de identificare și monitorizare a copiilor lăsați în urmă de părinții plecați la muncă în străinătate, dar se arată în același timp îngrijorat de numărul ridicat al acestor copii ce continuă să se afle într-o situație de risc. Comitetul remarcă, de asemenea, incidența mare, din ultimii ani, a copiilor români neînsoțiți sau separați de familie ce au intrat în atenția autorităților din alte țări și de nevoile speciale ale acestor copii, unii din ei fiind abuzați și neglijați chiar și atunci când se află cu părinții sau rudele lor. În acest sens, Comitetul salută acordurile bilaterale încheiate între România și țările de destinație cu privire la repatrierea copiilor neînsoțiți din străinătate. Totuși, își manifestă îngrijorarea în ceea ce privește faptul că revenirea în țară și reintegrarea acestor copii poate duce, în anumite cazuri, la revictimizarea lor.

50. Comitetul recomandă ca statul parte să demareze campanii naționale de informare a potențialilor migranți în legătură cu măsurile de protecție a copilului disponibile și să îmbunătățească măsurile de identificare și de sprijinire a copiilor lăsați în urmă de părinții migranți. Comitetul recomandă ca statul parte să asigure, inclusiv prin semnarea unor acorduri bilaterale care să cuprindă o serie de garanții importante, că deciziile de repatriere și de reintegrare a minorilor români neînsoțiți se aplică pe baza interesului superior al copilului și ținându-se cont de părerile Comitetului incluse în comentariul general nr. 6 privind tratamentul copiilor neînsoțiți sau separați aflați în afara țării lor de origine.

Copiii privați de un mediu familial

51. Comitetul salută decizia de a închide instituțiile de ocrotire a copilului și de a le înlocui cu case de tip familial, dar și faptul că, între anii 2000 și 2007, numărul copiilor aflați în instituții de protecție a copilului a scăzut cu peste 50%. În plus, s-au selectat și format asistenți maternali profesioniști, iar numărul copiilor plasați în asistență maternală aproape s-a triplat. Comitetul este totuși preocupat de faptul că:

- nu există un set armonizat de standarde care să stea la baza deciziei de a plasa un copil în afara familiei și la baza monitorizării și evaluării deciziei respective;
- nu există un protocol unitar care să îndrume procesul de planificare și de monitorizare a intervenției, inclusiv evaluarea nevoilor individuale

ale copilului;

- nu se face monitorizarea și evaluarea calității și serviciilor oferite, iar copiii și familiile lor nu au la dispoziție un mecanism de depunere a plângerilor;
 - Legea nr. 272/2004, deși interzice plasamentul copiilor de sub 2 ani în instituții de tip rezidențial, permite un astfel de plasament în mod excepțional în cazul copiilor cu dizabilități severe, ceea ce denotă discriminarea copiilor cu dizabilități și dă oarecum undă verde practicilor discriminatorii împotriva copiilor plasați în aceste instituții;
 - din cauza închiderii fostelor instituții și a numărului insuficient de asistenți maternali, nou-născuții abandonați ajung deseori să petreacă luni întregi în spital;
 - problema numărului extrem de mare de copii romi incluși în sistemul de protecție a copilului nu este tratată prin programe speciale care să vină în întâmpinarea culturii lor sau prin sprijin acordat familiilor și eforturi pentru reintegrarea lor.
52. Comitetul recomandă ca statul parte să continue să promoveze asistența maternală ca o formă de îngrijire alternativă și, luând în considerare recomandările Comitetului cu ocazia Zilei de Discuții Generale privind copiii fără îngrijire părintească, ce a avut loc pe data de 16 septembrie 2005, să facă demersurile necesare pentru a asigura protecția drepturilor copiilor ce beneficiază de îngrijiri alternative, inter alia, după cum urmează:
- în luarea oricărei măsuri să țină cont de opiniile copiilor, cărora să le pună la dispoziție mecanisme de depunere a plângerilor accesibile în orice parte a țării;
 - să monitorizeze situația copiilor plasați la rude, asistenți maternali, familii preadoptive și alte instituții de protecție, inter alia prin vizite periodice, cu ajutorul unui sistem național integrat de evaluare și de documentare;
 - să elaboreze planuri de intervenție pentru fiecare copil din sistem și să le revizuiască periodic; d) să consolideze sistemul de supervizare și formare a asistenților maternali profesioniști cu ajutorul personalului din instituțiile de tip rezidențial, al personalului din serviciile municipale și al asistenților sociali ce dețin responsabilități speciale în sfera protecției drepturilor copiilor din sistemul de protecție;
 - să revizuiască prestațiile în bani și în natură acordate asistenților maternali pentru a-i încuraja să preia sugari și copii mici în asistență maternală.

Adopția

53. Comitetul ia notă de intrarea în vigoare a Legii nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției și a Legii nr. 274/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea Oficiului Român pentru Adopții. Cu toate acestea, Comitetul constată cu îngrijorare că procedura prevăzută în legea actuală pentru declararea copilului adoptabil pare a fi exagerat de lungă și contrară interesului superior al copilului în cazurile în care reunificarea familiei nu reprezintă o opțiune. În plus, asistenții sociali și autoritățile responsabile de adopție sunt adesea supraîncărcate cu numeroase cazuri. Comitetul notează că adopțiile internaționale au fost limitate la cazurile în care există grade de rudenie între copii și potențialii părinți adoptivi.
54. **Comitetul recomandă ca statul parte să considere aplicarea legislației referitoare la adopție din perspectiva interesului superior al copilului și să continue alocarea de resurse umane și financiare suficiente pentru a scurta timpul de desfășurare a tuturor etapelor din cadrul procesului de adopție, la nivel național. Comitetul recomandă, de asemenea, ca statul parte să sensibilizeze opinia publică cu privire la adopție și să încurajeze potențialii părinți adoptivi, punând accent pe nevoile copilului și pe dreptul copilului la o familie.**
55. **Comitetul recomandă ca, ținând seama de noua legislație din domeniul adopției și de garanțiile procedurilor juridice privind adopțiile internaționale în conformitate cu Convenția de la Haga nr. 33 privind protecția copiilor și cooperarea în materia adopției internaționale, statul parte să retragă moratoriul actual care reprezintă un obstacol pentru aplicarea corectă a Art. 21 al Convenției.**

Abuz și neglijare

56. Comitetul salută eforturile întreprinse de statul parte pentru a soluționa problema abuzului și neglijării copiilor. Totuși, Comitetul se arată în continuare alarmat de prevalența încă ridicată a cazurilor de abuz și de neglijare a copiilor, inclusiv în familie, și de lipsa unei strategii naționale ample în acest domeniu. Comitetul regretă inexistența unui sistem complex de înregistrare și analiză a infracțiunilor comise împotriva copiilor și numărul insuficient de mecanisme de recuperare fizică și psihologică și de reintegrare socială a victimelor ce funcționează pe teritoriul statului parte.
57. **Comitetul recomandă ca statul parte:**
- să adopte o strategie complexă menită să prevină abuzul și neglijarea copiilor;**
 - să creeze mecanisme de monitorizare a numărului de cazuri și amploarea abuzului**

- sexual, neglijării, relexor tratamente sau a exploatării, inclusiv în familie, în școli și în serviciile de tip rezidențial sau de alt tip;
- să se asigure că profesioniștii ce lucrează direct cu copiii (cum ar fi profesori, asistenți sociali, personal medical, personal din poliție și justiție) beneficiază de formare și sunt responsabilizați cu privire la obligația de a raporta și de a acționa corespunzător în caz de suspiciune de violență domestică ce afectează copiii;**
 - să întărească sprijinul acordat victimelor violenței, abuzului, neglijării și relexor tratamente pentru a evita revictimizarea acestora în timpul proceselor;**
 - să ofere acces la servicii adecvate de recuperare, consiliere și alte forme de reintegrare pe întreg teritoriul țării.**

Pedeapsa corporală

58. Comitetul ia notă și apreciază că, în urma adoptării Legii nr. 272/2004, statul parte interzice la ora actuală în mod expres orice formă de pedeapsă corporală. Comitetul se arată totuși preocupat de faptul că, având în vedere prevalența pedepselor corporale aplicate în familie înainte de intrarea în vigoare a acestei legi, atitudinile punitive care persistă și slaba intervenție a populației în astfel de cazuri, practica pedepselor corporale continuă să fie răspândită în rândul familiilor. Comitetul notează că pedeapsa corporală este în continuare aplicată și în școli și alte instituții în ciuda faptului că acest lucru este interzis prin lege de mai multe decenii.
59. **Comitetul recomandă ca, ținând seama de comentariul general al Comitetului nr. 8 (2006) cu privire la dreptul copilului la protecție împotriva pedepsei corporale și altor forme crude sau degradante de pedeapsă, statul parte să intensifice campaniile de sensibilizare și de educare a populației în vederea promovării recurgerii la forme alternative non-violente de creștere a copilului în concordanță cu Convenția și cu Strategia Consiliului Europei pentru perioada 2009-2011 „Să construim o Europa pentru și cu copii”.**

5. Sănătate și bunăstare (articolele 6, 18 (paragraf 3), 23, 24, 26, 27 (paragrafele 1-3) ale Convenției)

Copiii cu dizabilități

60. Comitetul salută înființarea Autorității Naționale pentru Persoanele cu Handicap (ANPH) în anul 2003, care coordonează activitatea legată de protecția specială și de promovarea drepturilor persoanelor

cu dizabilități la nivel central, dar și adoptarea Legii nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap. Cu toate că remarcă scăderea numărului copiilor cu dizabilități plasați în instituții, Comitetul este totuși preocupat de următoarele aspecte:

- a) mulți copii cu dizabilități sunt identificați, încadrați în grad de handicap și îndrumați spre serviciile adecvate doar în momentul înscrierii în învățământ, cu alte cuvinte în jurul vârstei de 7 ani;
- b) pentru încadrarea într-un grad de handicap, un copil trebuie să se prezinte la mai multe agenții, ceea ce poate constitui o problemă pentru copiii din mediul rural și pentru familiile acestora;
- c) mulți copii sunt identificați ca având un handicap psihic și sunt îndrumați spre școli pentru copii cu nevoi speciale, deși de multe ori aceștia prezintă doar o întârziere în dezvoltare cauzată de lipsuri sociale, emoționale sau cognitive și nu suferă de fapt de nicio dizabilitate;
- d) copiii cu dizabilități prezintă riscuri tot mai crescute de a fi abandonați și plasați în instituții;
- e) instituțiile se confruntă cu o lipsă de personal și, în general, acesta din urmă nu deține pregătire specială;
- f) stigmatizarea socială a copiilor cu dizabilități continuă să fie o problemă și, în consecință, unii copii sunt „ascunși” în casă de părinții lor și, astfel, ei nu pot beneficia de serviciile necesare, cum ar fi educația în școli de masă, și nu pot participa la viața socială;
- g) mulți copii cu dizabilități, în special cei mai vulnerabili la neglijare și la abandon din cauza vizibilității lor sociale reduse, nu sunt încadrați în grad de handicap de către autoritățile locale;
- h) o serie de rapoarte acuză instituțiile de violarea drepturilor copiilor cu dizabilități mintale, cum ar fi condiții nesatisfăcătoare, aplicarea abuzivă de metode ce limitează libertatea personală a copilului și nepregătirea copiilor pentru reintegrarea în societate;
- i) există două agenții naționale care împart responsabilitatea de a monitoriza datele referitoare la copiii cu dizabilități, folosind însă definiții diferite ale termenului „dizabilitate”.

61. În lumina Regulilor Standard privind Egalizarea Șanselor pentru Persoanele cu Handicap (Rezoluția 48/96 adoptată de Adunarea Generală a ONU), comentariul general al Comitetului nr. 9 (2006) cu privire la drepturile copiilor cu dizabilități și cu referire specială la articolul 23 al Convenției, Comitetul recomandă ca statul parte:

- a) să elaboreze o amplă politică națională specială privind persoanele cu dizabilități, care să promoveze exercitarea tuturor drepturilor

omului și a libertăților fundamentale de către toți copiii cu dizabilități și participarea lor deplină la viața societății;

- b) să ia toate măsurile necesare pentru a garanta că se pune în practică legislația ce oferă protecție persoanelor cu handicap, dar și programe și servicii adresate copiilor cu dizabilități;
- c) să elaboreze programe de identificare și intervenție timpurie;
- d) să organizeze cursuri de formare pentru profesioniștii ce lucrează cu copii cu dizabilități, cum sunt personalul medical, paramedical și conex, profesorii și asistenții sociali;
- e) să inițieze campanii de sensibilizare față de drepturile și nevoile speciale ale copiilor cu dizabilități, să încurajeze incluziunea lor în societate și să prevină discriminarea și instituționalizarea acestora;
- f) să asigure evaluarea atentă și competentă a copiilor cu dizabilități mintale pentru a evita orice încadrare greșită;
- g) să continue și să finalizeze planurile sale de ratificare a Convenției internaționale privind drepturile persoanelor cu dizabilități și să analizeze posibilitatea ratificării Protocolului opțional al acesteia;
- h) să armonizeze definițiile termenului „dizabilitate” și să încerce să reunească responsabilitățile privitoare la colectarea informațiilor și la monitorizare într-o singură agenție.

Sănătate și servicii medicale

62. Comitetul salută faptul că Legea nr. 272/2004 garantează tuturor copiilor accesul la servicii medicale și de recuperare și la medicamente gratuite, costurile cărora sunt suportate din fondurile Casei Naționale a Asigurărilor de Sănătate, dar se arată totuși preocupat de faptul că medicația oferită copiilor cu boli cronice prin intermediul acestui fond nu este întotdeauna pusă la dispoziție într-un mod continuu. Mai mult, în ciuda eforturilor depuse de statul parte pentru a elimina accesul inegal la serviciile de sănătate, acesta continuă să fie o problemă, mai ales în mediul rural și în cazul romilor, după cum a constatat Raportorul Special al ONU pentru dreptul la sănătate (E/CN.4/2005/51/Add.4).

Comitetul este îngrijorat de numărul scăzut al medicilor de familie din statul parte care poate duce la neglijarea anumitor regiuni și segmente ale populației.

63. Comitetul ia notă că, în ciuda demarării, în 2001, a Programului Național pentru Sănătatea Femeii și a Copilului și a altor inițiative, rata mortalității infantile și a copiilor sub 5 ani continuă să fie ridicată. În ceea ce privește sănătatea sugarului și dezvoltarea

impuritate, Comitetul își manifestă îngrijorarea față de promovarea intensă a laptelui praf, în timp ce, pe de altă parte, rata alăptării exclusive până la vârsta de 6 luni a copilului este extrem de scăzută. Comitetul se arată preocupat de condițiile nesatisfăcătoare întâlnite în diferite unități medicale din mediul rural, în special în zonele defavorizate.

64. **Comitetul recomandă eliminarea accesului inegal la servicii medicale printr-o abordare coordonată la nivelul tuturor departamentelor guvernamentale și printr-o mai bună armonizare a politicilor de sănătate cu cele ce vizează reducerea inegalităților de venit și a sărăciei. Comitetul recomandă în special ca statul parte să îmbunătățească condițiile sanitare și calitatea serviciilor oferite de unitățile**
65. **Comitetul recomandă, de asemenea, ca statul parte să sporească eforturile pentru ameliorarea stării de sănătate a sugarilor și copiilor mici, acordând în special mai multă atenție serviciilor prenatale și postnatale, crescând numărul spitalelor ce dețin statutul de „Prieten al copilului” și al asistenților sociali cu pregătire specială în spitale, înființând un serviciu de vizită la domiciliu menit să prevină abandonul copilului, neglijarea și abuzul și, nu în ultimul rând, prin promovarea și sensibilizarea cu privire la beneficiile alăptării și prin adoptarea Codului Internațional de Marketing al Substituenților de Lapte Matern.**

Sănătate mintală

66. Comitetul se arată preocupat de faptul că, în ciuda diverselor inițiative întreprinse în domeniu, calitatea îngrijirilor și condițiilor de trai ale bolnavilor psihici din instituții, chiar și în cazul copiilor, nu s-a îmbunătățit. Comitetul este deosebit de îngrijorat de faptul că nu există secții de psihiatrie speciale pentru copiii cu dizabilități mintale și că aceștia din urmă sunt plasați în instituții pentru adulți unde nu sunt supravegheați, sunt sedați și există riscul de a fi agresați și intimidați de pacienții adulți. Mai mult, Comitetul se arată preocupat de cazurile de suicid și de comportamentul agresiv al copiilor și adolescenților, dar și de absența unor programe de prevenție în acest sens.
67. **Comitetul recomandă ca statul parte să formuleze o politică cuprinzătoare privind sănătatea mintală care să țină seama de promovarea sănătății mintale, prevenirea cazurilor de suicid și a comportamentului agresiv, servicii de îngrijire în ambulatoriu pe timp de zi și servicii cu internare pentru adolescenții cu probleme de sănătate mintală, dar și programe de sprijin acordat familiilor cu copii ce prezintă riscuri. Comitetul recomandă, de asemenea, folosirea de resurse**

suplimentare și capacități îmbunătățite pentru a satisface nevoile copiilor cu probleme de sănătate mintală din întreaga țară, acorându-se o atenție deosebită celor ce prezintă riscuri crescute, cum sunt copiii ce aparțin unei minorități, copiii fără îngrijire părintească, cei care trăiesc în sărăcie sau se află în conflict cu legea.

Sănătatea adolescenților

68. Cu toate că se remarcă eforturile întreprinse de statul parte, Comitetul este preocupat de rapoartele mediatice referitoare la cazurile de suicid, în special în rândul copiilor lăsați în urmă de părinții plecați în străinătate, deși nu există statistici întocmite sistematic cu privire la acest aspect. În plus, în ciuda unui cadru solid de combatere a consumului de droguri, Comitetul își manifestă îngrijorarea față de consumul adolescenților de substanțe nocive, în special de tutun, dar și de creșterea abuzului de droguri, în general, și în rândul copiilor mai mici, în particular. Comitetul remarcă, de asemenea, numărul mare de sarcini raportate în rândul adolescentelor și de avorturi realizate de adolescente în România. Comitetul se arată vădit preocupat de numărul ridicat de adolescenți ce adoptă un comportament de risc, în special cei cu vârste cuprinse între 13 și 17 ani, dar și de numărul copiilor dispăruți.
69. **Comitetul recomandă ca, luând în considerare comentariul general nr. 4 privind sănătatea și dezvoltarea adolescenților (CRC/GC/2003/4) din 2003, statul parte:**
- să realizeze un studiu complet și multidisciplinar care să analizeze ansamblul problemelor de sănătate ale adolescenților, inclusiv aspectul dezvoltării psihologice a acestora, cu date dezagregate pe gen și vârstă;**
 - să se asigure că orice adolescent are acces la informații legate de un comportament sexual sănătos și cu riscuri reduse, îndeosebi prin introducerea orelor de educație sexuală și de educație pentru sănătate în școli;**
 - să intensifice instruirea medicilor generalişti, a asistentelor medicale, a asistenților sociali și a altor specialiști de asistență primară în domeniul sănătății mintale și a bunăstării emoționale a adolescenților;**
 - să respecte în permanență drepturile copiilor și ale adolescenților la intimitate și nediscriminare, punându-le la dispoziție informații legate de HIV/SIDA, consiliere și testare voluntară, servicii confidențiale de sănătate sexuală și de sănătate a reproducerii, dar și metode contraceptive și servicii de planificare familială gratuite sau la tarife mici, adaptate specificului de gen;**

- e) să identifice și să acorde o atenție specială categoriilor cu risc sporit, inter alia, copii care au abandonat școala, copii separați de familie, copii provenind din familii cu venituri reduse, din sistemul de protecție a copilului, copii ce consumă substanțe nocive, copii ai străzii și copii victime sau autori ai unor infracțiuni.

Consumul de droguri, tutun, alcool și alte substanțe

70. Comitetul își exprimă preocuparea cu privire la incidența ridicată a consumului de droguri, tutun, alcool și alte substanțe toxice în rândul copiilor, dar și al părinților care pun astfel în pericol bunăstarea copiilor lor.
71. Comitetul recomandă ca statul parte să ia toate măsurile necesare pentru a reduce consumul de droguri, tutun, alcool și alte substanțe toxice în rândul copiilor, părinților și al populației în general, punând, inter alia, la dispoziția copiilor informații clare și obiective privind consumul de substanțe toxice, inclusiv fumatul. Comitetul recomandă, de asemenea, să se acorde copiilor tratament și servicii adecvate.

HIV/SIDA

72. Cu toate că se remarcă o scădere a numărului raportat de adolescenți diagnosticați cu infecții transmise pe cale sexuală (ITS), cum este HIV/SIDA, Comitetul se arată preocupat de proporția ridicată a tinerilor, printre care se numără și adolescenți cu vârste cuprinse între 15-18 ani, din totalul cazurilor recent diagnosticate cu HIV/SIDA. Comitetul apreciază angajamentul statului parte de a oferi tratament universal persoanelor infectate cu HIV/SIDA, dar se arată în continuare îngrijorat de faptul că, în realitate, un astfel de tratament nu este întotdeauna disponibil și variază de la județ la județ. Comitetul își manifestă și îngrijorarea potrivit căreia copiii afectați de HIV/SIDA se confruntă adesea cu bariere în accesarea serviciilor de sănătate.
73. Comitetul recomandă ca statul parte, luând în considerare comentariul general al Comitetului nr. 3 (CRC/GC/2003/3) cu privire la HIV/SIDA și la drepturile copilului și Ghidul internațional privind HIV/SIDA și drepturile omului, să își amplifice eforturile preventive prin realizarea de campanii și programe de educare, cu predilecție în școli, pentru a sensibiliza opinia publică cu privire la BTS, cum sunt sifilis și HIV/SIDA, dar și cu privire la metode de prevenție.

Nivelul de trai

74. Comitetul salută „Programul pentru Implementarea Planului Național de Acțiune Anti-Sărăcie și pentru Promovarea Incluziunii Sociale (PNAinc) 2006-2008” demarat de statul parte. Remarcă de asemenea că,

în baza articolului 44 al Legii 272/2004, copiii au dreptul la un trai decent așa cum este stipulat în articolul 47(1) din Constituția statului parte. Cu toate acestea, Comitetul își manifestă îngrijorarea față de vulnerabilitatea extremă a copiilor la sărăcie, după cum reiese și din statistici. Comitetul se arată îngrijorat și de faptul că, deși nivelul sărăciei în rândul romilor a scăzut între anii 2003 și 2006, riscul sărăciei la nivelul acestei populații este în continuare de patru ori mai ridicat decât în cazul populației majoritare.

75. Comitetul dorește să sublinieze faptul că un nivel de trai decent este esențial pentru dezvoltarea fizică, psihică, spirituală, morală și socială a copilului. În conformitate cu articolul 27 al Convenției, Comitetul recomandă ca statul parte:
- să intensifice programele de suport adresate copiilor nevoiași, mai ales cele centrate pe nutriție, îmbrăcăminte, școlarizare și locuințe;
 - să creeze cadre complete de politici pentru furnizarea de servicii sociale durabile care să răspundă situației complexe a copiilor romi și a familiilor acestora.

6. Educație, activități recreative și culturale (articolele 28, 29 și 31 ale Convenției)

Educația, inclusiv formarea și orientarea profesională

76. Comitetul remarcă și apreciază numeroasele eforturi ale statului parte în sfera educației, menite să garanteze atingerea obiectivelor Convenției, inclusiv programe ce vizează abandonul școlar și reducerea dezavantajelor educaționale ale copiilor din mediul rural. Comitetul salută și faptul că, odată cu adoptarea Legii 268/2003 ce modifică și completează Legea învățământului nr. 84/1995, durata învățământului obligatoriu a fost prelungită la 10 ani, dar și intenția de a crește semnificativ cheltuielile destinate educației până la 6% din PIB, inclusiv alocarea a 434 de milioane de lei pentru construirea de noi școli, grădinițe și campusuri școlare în 2008. Cu toate acestea, Comitetul își manifestă îngrijorarea în ceea ce privește următoarele aspecte:
- numărul înscrierilor în ciclul primar a scăzut, în timp ce numărul elevilor ce abandonează școala a crescut semnificativ în ultimii ani, mai ales în rândul copiilor de la oraș și disproporționat în rândul copiilor de origine romă;
 - cu toate că învățământul este obligatoriu și gratuit, educația ascunde o serie de costuri indirecte, cum ar fi rechizite școlare, îmbrăcăminte, hrană, transport, dar și plata agenților de pază, activități recreative, cretă și markere, bureți, materiale didactice și renovarea sălii de clasă;

- c) în ciuda măsurilor luate, precum pregătirea și recrutarea de mediatori școlari, copiii romi continuă să prezintă o rată scăzută de înscriere în instituții de învățământ preșcolar și de învățământ primar, iar mulți dintre ei se confruntă cu o formă sau alta de segregare școlară, au o prezență școlară mai slabă și pot fi înscriși, chiar dacă nu au nicio dizabilitate, în școli speciale deoarece familia lor nu reușește să acopere costurile aferente educației;
- d) în ciuda anumitor eforturi, copiii cu dizabilități sunt și în prezent nevoiți să facă față discriminării în ceea ce privește accesul la învățământul de masă și majoritatea lor nu frecventează nicio formă de educație, iar marea parte a celor ce o fac, frecventează școli speciale;
- e) aproape o treime din copiii cu dizabilități mintale nu au acces la nicio formă de învățământ deoarece majoritatea școlilor speciale nu acceptă copii cu dizabilități mintale severe;
- f) un număr redus de copii cu HIV/SIDA au acces la o formă de educație, dar mulți din ei întâmpină greutăți de genul segregării, încălcării principiului confidențialității și mediu ostil;
- g) calitatea învățământului diferă de la o comunitate la alta, existând discrepanțe clare între mediul rural și cel urban, și este în general slăbită de, inter alia, o programă școlară supraîncărcată și ineficientă, cursuri în două schimburi și infrastructură inadecvată, inclusiv condiții sanitare, starea clădirilor și dotări proaste, în special în școlile segregate;
- h) infrastructura de grădinițe este insuficientă pentru a putea răspunde nevoilor populației largi, iar activitățile preșcolare adresate copiilor romi sunt în principal organizate de ONG-uri;
- i) insuficiente cursuri teoretice și pregătire profesională, în special în cazul copiilor ce părăsesc sistemul de protecție a copilului;
- j) multor copii cu dizabilități din instituții nu li se oferă soluții de reintegrare în comunitate, ceea ce poate duce la transferarea lor automată în instituții de tip rezidențial pentru adulți.
77. Comitetul recomandă ca statul parte:
- să se asigure că învățământul primar este gratuit și obligatoriu pentru toți copiii, în speță prin eliminarea „costurilor ascunse”;**
 - să investească resurse suplimentare considerabile prin care să asigure dreptul tuturor copiilor la o educație cu adevărat inclusivă;**
 - să includă în programa școlară predarea drepturilor omului și principiilor Convenției;**
 - să implice părinții și comunitățile rome în elaborarea unei programe adecvate pentru copiii romi care să țină seama de cultura și de tradițiile rome, să ofere ajutor material în funcție de condițiile de trai ale copiilor și să respecte limba și cultura copiilor într-un proces educativ interactiv și în viața socială a școlii;**
- să introducă educația interculturală și educația pentru toleranță la toate nivelurile sistemului de învățământ;**
 - să crească calitatea educației oferite tuturor copiilor, mai ales în sensul dezvoltării abilităților de viață și acordând o atenție deosebită copiilor instituționalizați;**
 - să crească și să îmbunătățească accesul la grădinițe și la educație preșcolară al copiilor romi și al celor defavorizați pentru a-i pregăti de școală și pentru a le oferi șansa de a participa la activități ludice și sportive;**
 - să sensibilizeze directorii de școală cu privire la prevederile legale, adoptate în iulie 2007, ce interzic segregarea în școli;**
 - să creeze un sistem formal prin care să ofere oportunități preșcolare alternative și comunitare copiilor din mediul rural.**
- Dreptul la timp liber și la joacă**
78. Comitetul salută numeroasele eforturi realizate de statul parte pentru a asigura dreptul copiilor la odihnă, la timp liber și participare la activități recreative și culturale, dar își arată îngrijorarea față de lipsa unor terenuri de joacă bine dotate pentru copii și față de faptul că sportul este insuficient promovat în școală și în societate în general.
79. Comitetul recomandă ca statul parte să își intensifice eforturile de a garanta dreptul copilului la odihnă și la timp liber, de a se juca și de a lua parte la activități recreative potrivite vârstei sale și de a participa liber la viața culturală și artistică. Statul parte trebuie să încerce în mod deosebit să pună la dispoziția copiilor, chiar și celor cu dizabilități, spații de joacă adecvate unde aceștia să se poată juca și să desfășoare activități recreative.
- 7. Măsuri de protecție specială**
(articolele 22, 30, 38, 39, 40, 37 (b)-(d), 32-36 ale Convenției)
- Copiii refugiați și solicitanți de azil**
80. Comitetul remarcă faptul că noua Lege privind azilul în România (Legea nr. 122/2006), adoptată în 2006, menționează în mod explicit principiul interesului superior al copilului și prevede ca acesta să fie respectat în orice decizie de determinare a statutului de refugiat ce afectează copiii, dar și principiile și garanțiile procedurale de genul unitatea familiei, nereturnarea, nediscriminarea,

confidențialitate și prezumția de bună-credință. Cu toate acestea, Comitetul își exprimă preocuparea cu privire la faptul că Legea privind azilul nu include măsuri speciale referitoare la copiii separați, pe lângă cei neînsoțiți, iar persoanele ce răspund de copiii neînsoțiți, inclusiv cele ce se ocupă de procesarea cererilor de azil, nu beneficiază de aceeași pregătire. Cu toate că apreciază excelența cooperare dintre actorii implicați, Comitetul constată cu îngrijorare că autoritatea responsabilă de determinarea vârstei copiilor neînsoțiți acționează fără a ține cont de eventuale marje de eroare.

81. Comitetul recomandă ca, luând în considerare comentariul său general nr. 6 privind tratamentul copiilor neînsoțiți și separați în afara țării lor de origine, statul parte:

- a) să lărgască aria de acoperire a legii și să continue să ofere și în practică garanții speciale copiilor neînsoțiți și celor separați;
- b) să extindă la nivel național procesul de formare cu privire la tehnicile adecvate de intervievare a copilului în rândul tuturor factorilor de decizie implicați în determinarea statutului de refugiat (DSR), dar și a celor cu rol de tutore legal;
- c) să ia în considerare o marjă de eroare în momentul determinării vârstei;
- d) să se asigure că revenirea copiilor în țara lor se face pe baza unor garanții corespunzătoare, inclusiv pe baza unei evaluări independente a situației la revenirea în țară, cum ar fi mediul familial.

Exploatarea economică, inclusiv exploatarea copiilor prin muncă

82. Comitetul salută noul Cod Penal potrivit căruia actul de a induce sau de a forța copiii să cerșească comis de un adult reprezintă faptă penală, dar și înființarea unui Comitet Național Director pentru prevenirea și combaterea exploatării copiilor prin muncă, care va crea unități specializate pe combaterea exploatării copiilor prin muncă în instituțiile relevante și va prelua de la ILO-IPEC partea de elaborare și de monitorizare a programelor și activităților în domeniu. Cu toate acestea, Comitetul își manifestă îngrijorarea față de numărul mare de cazuri de copii care cerșesc. Comitetul remarcă faptul că ANPDC are dreptul să sancționeze angajatorii ce recurg la exploatarea copiilor prin muncă, că se efectuează inspecții și se aplică amenzi persoanelor identificate că au angajat ilegal minori cu vârste între 15 – 18 ani, dar din păcate nu sunt funcționale toate echipele intersectoriale locale create pentru a combate această problemă.

83. Comitetul recomandă ca statul parte:

- a) să își intensifice eforturile de implementare și aplicare a legilor și politicilor menite să protejeze copiii împotriva exploatării economice, inclusiv a exploatării prin muncă și a cerșitului;
- b) să monitorizeze situația copiilor implicați în orice formă de exploatare economică, inclusiv prin muncă, în vederea eliminării a astfel de practici, să se asigure că minorii frecventează școala și să le ofere protecție în ceea ce privește sănătatea și bunăstarea lor;
- c) să colecteze datele legate de copiii victime ale exploatării economice, inclusiv ale exploatării prin muncă, care să permită o analiză dezagregată pe activități și măsuri adoptate.

Copiii străzii

84. Comitetul ia notă de adoptarea unui Plan de acțiune, prin Ordinul nr. 100/2006, în vederea reintegrării sociale a copiilor străzii. Comitetul ia notă de scăderea raportată a numărului copiilor ce trăiesc pe străzi, dar este preocupat de numărul mare de copii ai străzii ce muncesc pentru a se întreține, majoritatea cărora nu merg la școală și nu dețin un certificat de naștere. Comitetul își arată preocuparea față de evacuările forțate ale familiilor de romi cu copii, efectuate fără a pune la dispoziție o locuință alternativă sau compensații corespunzătoare. Comitetul notează, de asemenea, numărul ridicat de copii dispăruți, mai ales din instituții de protecție a copilului.

85. Comitetul recomandă ca statul parte:

- a) să realizeze o evaluare sistematică a situației copiilor străzii pentru a obține o imagine clară a cauzelor principale și a magnitudinii acesteia;
- b) să elaboreze și să pună în practică, implicând activ copiii străzii, o strategie complexă care să elimine cauzele principale ale fenomenului și să definească măsuri preventive și de protecție; să stabilească ținte anuale pentru reducerea numărului copiilor străzii și alocarea de resurse adecvate; să formuleze linii directoare clare pentru implementarea unei astfel de strategii de către serviciile publice și ONG-uri;
- c) cu implicarea activă a copiilor străzii, să susțină programe de reîntregire familială sau alte măsuri alternative, cu condiția ca acestea să fie în interesul superior al copilului;
- d) să se asigure că acești copii ai străzii frecventează școala și să le pună la dispoziție servicii de asistență medicală corespunzătoare, adăpost și hrană, ținând cont de nevoile specifice ale băieților și fetelor.

86. Comitetul recomandă ca statul parte să se asigure că se oferă compensații adecvate sau locuințe alternative de câte ori se fac evacuări forțate, în special în cazul familiilor cu copii mici. Comitetul recomandă, de asemenea, ca statul parte să depună mai multe eforturi pentru prevenirea separării copilului de familie și să îmbunătățească condițiile și atitudinea personalului din instituțiile de protecție specială.

Exploatare și abuz sexual

87. Comitetul ia notă de modificarea Codului Penal pentru a-l alinia la Protocolul opțional privind vânzarea de copii, prostituția copiilor și pornografia infantilă. Comitetul apreciază și numeroasele eforturi realizate în sfera combaterii traficului, cum este constituirea Agenției Naționale împotriva Traficului de Persoane în 2006, adoptarea Planului național de acțiune pentru prevenirea și lupta împotriva traficului de copii și a Planului național de acțiune pentru prevenirea și combaterea abuzului sexual asupra copilului și a exploatării sexuale a copiilor în scopuri comerciale. Cu toate acestea, Comitetul își manifestă îngrijorarea față de următoarele aspecte:

- a) numărul mare de copii exploatați sexual, inclusiv al copiilor de altă naționalitate traficați pe teritoriul României, și creșterea numărului copiilor traficați din România în alte state europene;
- b) fetele traficate în afara și pe teritoriul țării, victime ale exploatării sexuale, sunt tratate diferit, fiind uneori percepute ca niște infractoare;
- c) nu există prevederi speciale în codul penal și cel de procedură penală privind audierea copiilor victime ale infracțiunilor, inclusiv ale exploatării și abuzului sexual;
- d) copiii din instituțiile de protecție a copilului sunt extrem de vulnerabili la traficul de copii în scopul exploatării sexuale;
- e) potrivit Raportului Special al ONU pe problema vânzării de copii, prostituției copiilor și a pornografiei infantile (E/CN.4/2005/78/Add.2), datele referitoare la trafic nu se află în concordanță unele cu altele deoarece diferitele instituții oferă date diferite, în funcție de grupul țintă asupra căruia se concentrează.

88. Comitetul recomandă ca statul parte:

- a) să depună mai multe eforturi de colectare a datelor legate de amploarea fenomenului exploatării și a abuzului sexual asupra copiilor, date esențiale pentru pregătirea unor răspunsuri eficiente și pentru combaterea acestor fenomene;
- b) să considere toți copiii care cad victime ale acestor practici criminale, inclusiv ale prostituției infantile, exclusiv victime ce necesită recuperare și reintegrare, și nu infractori;

- c) să formuleze prevederi speciale în codul penal și cel de procedură penală pentru audierea copiilor victime ale infracțiunilor, inclusiv ale exploatării și abuzului sexual;
- d) să asigure prevenirea victimizării și revictimizării copiilor prin stabilirea de măsuri de protecție specială;
- e) să depună raportul său inițial în baza Protocolului opțional la Convenție referitor la vânzarea de copii, prostituția copiilor și pornografia infantilă.

Linii de asistență telefonică

89. Comitetul notează faptul că Telefonul Copilului funcționează în România din anul 2006 ca o organizație non-profit, folosind din 2008 un număr cu șase cifre, care nu este altul decât numărul unic din șase cifre de la nivel european. Comitetul remarcă și faptul că în România există mai multe linii de asistență telefonică puse la dispoziție de diferiți actori sociali.

90. Comitetul recomandă ca serviciul Telefonul Copilului existent să fie extins pentru a cuprinde toate regiunile țării și beneficiere de un număr format din trei cifre, să fie gratuit pentru apelant și pentru operator și disponibil 24 de ore din 24. Comitetul recomandă, de asemenea, ca statul parte să crească gradul de conștientizare al copiilor, oferind printre altele informații despre acest serviciu telefonic în programele adresate copiilor și în școli.

Administrarea justiției juvenile

91. Comitetul salută actuala legislație care stabilește o vârstă minimă de răspundere penală mai mare decât minima acceptată la nivel internațional. Comitetul salută, de asemenea, instituirea de către Consiliul Superior al Magistraturii a unui Comitet ce monitorizează îndeplinirea de către Consiliu și instanțele judecătorești a obligațiilor legate de realizarea Planului național de acțiune din domeniul protecției copilului. Comitetul își manifestă totuși preocuparea față de noua lege privind organizarea judiciară din cadrul strategiei de reformă a sistemului judiciar pe perioada 2005-2007 care înlocuiește obligația de a înființa tribunalele specializate cu 'posibilitatea' de a face acest lucru. În plus, Comitetul este preocupat de următoarele:

- a) nu există o politică națională unitară în domeniul prevenției; b) drepturile procedurale ale copiilor sunt violate în faza de anchetare, inclusiv accesul la un avocat sau folosirea forței fizice pentru a obține o declarație sau o mărturisire din partea copiilor;
- c) cu toate că anumiți judecători au beneficiat de pregătire specială pentru a lucra cu copiii, nu se ține întotdeauna cont de acest lucru în momentul încredințării cazurilor;

- d) deseori, copiii sunt privați de libertate în spații de detenție pentru adulți și, deși sunt separați de adulți, ei nu beneficiază de programe speciale;
- e) există puține centre de reabilitare și penitenciare speciale pentru copii aflați în conflict cu legea, pentru care nu există măsuri sau instituții responsabile cu asistarea lor în vederea reintegrării în societate;
- f) copiii privați de libertate au rareori acces la servicii adecvate de educație, neexistând nicio prevedere privitoare la educația copiilor aflați în detenție înainte de proces;
- g) legislația ce reglementează activitatea centrelor de reeducare (Decretul nr. 545 din 1972) este considerată de către Avocatul Poporului învechită și incapabilă la ora actuală să servească interesul superior al copilului și dezvoltarea fizică, psihologică, medicală și educativă a copilului.

92. Comitetul recomandă ca statul parte să continue efortul de îmbunătățire a sistemului de justiție juvenilă în conformitate cu Convenția, în particular cu articolele 37, 39 și 40, și cu alte standarde ale Națiunile Unite din domeniul justiției juvenile, inclusiv Regulile standard minime ale ONU cu privire la administrarea justiției juvenile (Regulile de la Beijing), Ghidul ONU pentru prevenirea delincvenței juvenile (Ghidul Riyadh), Regulile ONU pentru protecția minorilor privați de libertate și Ghidul referitor la acțiunile privind copiii din sistemul de justiție penală. De asemenea, recomandă:

- a) măsuri preventive, cum ar fi sprijinirea rolului familiei și al comunității pentru a înlătura condițiile sociale ce îi împing pe copii să intre în contact cu sistemul de justiție penală, și luarea tuturor măsurilor posibile pentru evitarea stigmatizării;
- b) ca dreptul la un proces echitabil să fie respectat în toate fazele urmăririi penale, inclusiv în cea de investigație;
- c) ca orice copil în conflict cu legea să fie judecat în sistemul de justiție juvenilă și niciodată ca adult în instanțele obișnuite;
- d) să se introducă instituția judecătorilor specializați pentru copii în toate regiunile, care să beneficieze de studiile și pregătirea necesare și de stabilitate;
- e) aplicarea detenției ca ultimă soluție, pentru o perioadă de timp cât mai scurtă, cu revizuire periodică în vederea retragerii sale;
- f) până la înființarea tribunalelor pentru minori, să fie luate toate măsurile prin care să se asigure că dosarele penale în care sunt implicați copii sunt examinate, respectând dreptul copilului la intimitate, de către judecători, consilii judiciare și psihologice special instruite în acest sens;

- g) copiii privați de libertate să aibă acces la educație, chiar și când se află în detenție înaintea procesului;
- h) revizuirea legislației ce reglementează activitatea centrelor de reeducare (Decretul nr. 545).

Protecția martorilor și a victimelor infracțiunilor

93. Comitetul ia notă de inexistența unor prevederi speciale în codul penal și cel de procedură penală referitoare la audierea copiilor victime ale infracțiunilor, inclusiv ale exploatării sexuale și ale abuzului sexual. Comitetul își exprimă preocuparea și față de faptul că minorii victime sau martori la o infracțiune ar putea, în baza anumitor restricții impuse de lege, lua parte la emisiuni TV și radio.

94. Comitetul recomandă ca statul parte să asigure, prin prevederi legale și reglementări corespunzătoare, că tuturor copiilor victime sau martori ai unei infracțiuni, ca de exemplu copii victime ale abuzului, violenței domestice, exploatării sexuale și economice, răpirii și traficului, li se oferă protecția prevăzută în Convenție și să țină în întregime seama de Ghidul Națiunilor Unite privind justiția în cazurile în care sunt implicați copii victime și martori ai unei infracțiuni (anexat Rezoluției 2005/20 din 22 iulie 2005 a Consiliului Economic și Social).

Copii ce aparțin minorităților

95. Comitetul ia notă de faptul că articolul 118 din Legea învățământului recunoaște dreptul persoanelor ce aparțin minorităților naționale de a beneficia de educație în limba lor maternă și că statul parte s-a asigurat că elevii aparținând anumitor minorități, inclusiv celei române, beneficiază de educație predată în întregime sau parțial în limba lor maternă sau de studiul limbii lor materne. Cu toate acestea, Comitetul constată că în ciuda eforturilor realizate pentru ameliorarea situației, minorităților, în special romilor, li se oferă puține ocazii în care să își folosească limba maternă și cultura. Comitetul remarcă cu satisfacție că s-au creat oportunități prin lege și în mod real pentru persoanele aparținând minorităților de a interacționa în limba lor maternă cu instanțele judecătorești și administrația publică locală, de a difuza programe TV și radiofonice în limba lor și de a accesa fonduri de la stat pentru diverse proiecte, inter alia, în sfera educației, culturii și a programelor adresate tinerilor.

96. Comitetul recomandă ca statul parte să se asigure că politicile, măsurile și instrumentele sale sunt aplicate fără discriminare și că protejează drepturile copiilor aparținând grupurilor minoritare, inclusiv celor de etnie romă, și drepturile acestora prevăzute în Convenție.

Copiii romi

97. În ceea ce privește copiii aparținând minorității rome, Comitetul notează că școlile și alte instituții nu țin cont de nevoile culturale și de altă natură ale copiilor romi. Comitetul remarcă faptul că, în ciuda eforturilor depuse, romilor li se oferă șanse reduse de a sensibiliza opinia publică față de problemele ce îi afectează prin intermediul presei și că anumite autorități locale s-au opus folosirii limbilor minoritare în relația cetățeanului cu administrația locală.

98. Comitetul recomandă în mod special ca statul parte:

- a) să elaboreze cadre complete de politică pentru furnizarea unor servicii durabile vizând situația complexă a copiilor și familiilor rome, inclusiv limba maternă, educația și cultura acestora;
- b) să dezvolte modele de intervenție și campanii intracomunitare care să atace problema căsătoriei timpurii și a sarcinilor timpurii;
- c) să intensifice efortul de a elimina discriminarea și să continue formularea și punerea în practică – în strânsă colaborare cu însăși comunitate romă – a politicilor și programelor care să țintească la asigurarea accesului egal la servicii ce respectă cultura romă, inclusiv la cele de dezvoltare și educație timpurie;
- d) să inițieze campanii, chiar și prin intermediul mass-media la toate nivelurile și regiunile, care să combată atitudinea negativă a societății față de romi, inclusiv în rândul personalului din poliție și al altor categorii profesionale.

8. Ratificarea instrumentelor internaționale din domeniul drepturilor omului

99. Comitetul încurajează statul parte să ratifice: Convenția internațională privind protecția drepturilor tuturor lucrătorilor migranți și a membrilor familiilor acestora; Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități și protocolul opțional aferent; Convenția internațională pentru protecția tuturor persoanelor împotriva dispariției forțate și Protocolul opțional la Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale.

9. Acțiuni ulterioare și diseminare

Acțiuni ulterioare

100. Comitetul recomandă ca statul parte să ia toate măsurile necesare pentru a asigura implementarea în totalitate a prezentelor recomandări, inter alia, prin transmiterea acestora Senatului, Camerei Deputaților, ministerelor și departamentelor administrative relevante, inclusiv celor cu responsabilități la nivel de județ și de comună, spre a face o analiză adecvată și a stabili acțiuni viitoare.

Diseminare

101. Comitetul recomandă, de asemenea, ca al treilea și al patrulea raport periodic și răspunsurile în scris depuse de statul parte împreună cu recomandările aferente (observațiile finale) adoptate să fie puse, inclusiv (dar nu exclusiv) via Internet, la dispoziția populației, organizațiilor societății civile, asociațiilor tinerilor și copiilor pentru a genera dezbateri și a informa cu privire la Convenție, la aplicarea și la monitorizarea acesteia.

10. Următorul raport

102. Comitetul invită statul parte să depună cel de-al cincilea raport periodic al său, în conformitate cu articolul 44 CDC, până în luna octombrie a anului 2012. Raportul nu va depăși 120 de pagini (vezi CRC/C/118).

103. Comitetul invită, de asemenea, statul parte să depună un document esențial cu date actualizate, în conformitate cu cerințele referitoare la documentele esențiale comune prevăzute în Ghidul armonizat privind raportarea în baza tratatelor internaționale pentru drepturile omului, inclusiv Ghidul privind documentele esențiale comune și documentele specifice tratatului, aprobate în cadrul celei de-a V-a Adunări a comitetelor de monitorizare a tratatelor pentru drepturile omului din iunie 2006 (HRI/MC/2006/3).